

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Judikatura Nejvyššího soudu Spojených
států v období New Dealu

Zpracovala: Kristýna Jeřábková

Plzeň 2015

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Akademický rok: 2014/2015

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Kristýna JEŘÁBKOVÁ**
Osobní číslo: **R10M0073P**
Studijní program: **M6805 Právo a právní věda**
Studijní obor: **Právo**
Název tématu: **Judikatura Nejvyššího soudu Spojených států amerických v období New Dealu**
Zadávací katedra: **Katedra právních dějin**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

1. Úvod
2. Světová hospodářská krize - F. D. Roosevelt Cesta k novému údělu pro americký národ
3. New Deal
4. Nejvyšší soud Spojených států amerických
5. Významná rozhodnutí Nejvyššího soudu USA v období New Dealu
6. Závěr

Rozsah grafických prací:
Rozsah pracovní zprávy: **min. 50 stran**
Forma zpracování diplomové práce: **tištěná**
Seznam odborné literatury: **viz příloha**

Vedoucí diplomové práce: **JUDr. et PhDr. Stanislav Balík**
Katedra právních dějin

Datum zadání diplomové práce: **4. června 2014**
Termín odevzdání diplomové práce: **31. března 2015**

Doc. JUDr. Jan Pauly, CSc.
děkan

Prof. JUDr. PhDr. Karolina Adamová, DSc.
vedoucí katedry

V Plzni dne 25. září 2014

Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci zpracovala samostatně, a že jsem vyznačila prameny, z nichž jsem ve své práci čerpala způsobem pro vědecké práce obvyklým.

Plzeň, březen 2015

.....
Kristýna Jeřábková

Poděkování

Chtěla bych velmi poděkovat vedoucímu mé diplomové práce JUDr. et PhDr. Stanislavu Balíkovi za pomoc s volbou tématu, za cenné rady a připomínky při psaní práce a obrovskou vstřícnost.

Obsah

1. Úvod	1
2. Světová hospodářská krize - F. D. Roosevelt – Cesta k novému údělu pro americký národ	3
2.1 Hospodářský růst dvacátých let.....	4
2.2 Světová hospodářská krize v USA a její dopady	5
2.3 Osoba F. D. Roosevelta a jeho postavení v průběhu let	7
3. New Deal	10
3.1 První New Deal a jeho nejdůležitější zákony	10
3.1.1 Zákon o národní průmyslové obnově.....	11
3.1.2 Zákon o regulaci zemědělství	13
3.2 Druhý New Deal a jeho nejdůležitější zákony	14
3.2.1 Zákon o pracovněprávních vztazích.....	15
3.2.2 Zákon o sociálním zabezpečení	15
3.2.3 Zákon o dani z příjmu	16
3.3 Bitva o New Deal	16
4. Nejvyšší soud Spojených států amerických	19
4.1 Stručný popis soudní soustavy ve Spojených státech amerických.....	20
4.2 Nominace do funkce, složení Nejvyššího soudu, vzdělání a odměňování ..	21
4.3 Členové Nejvyššího soudu v době New Dealu	23
5. Významná rozhodnutí Nejvyššího soudu USA v období New Dealu	32
5.1 Případy zlaté doložky	33
5.2 Schechter Poultry Corp. v. United States.....	36
5.3 United States v. Butler et al.....	39
5.4 Carter v. Carter Coal Co.	42
5.5 West Coast Hotel Co. v. Parrish.....	45
5.6 National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation ..	48
5.7 Steward Machine Co. v. Davis	52
6. Závěr	55
7. Resumé	57
8. Seznam literatury	59

Seznam použitých zkratk

- AAA – zákon o zemědělské regulaci (Agricultural Adjustment Act)
- NIRA – zákon o národní průmyslové obnově (National Industrial Recovery Act)
- NLRA – zákon o pracovněprávních vztazích (National Labor Relations Act)
- NLRB – Národní úřad pro pracovněprávní vztahy (National Labor Relations Board)
- NRA – Národní správa pro obnovu (National Recovery Administration)
- Soud – Nejvyšší soud Spojených států amerických

1. Úvod

Spojené státy americké byly koncem dvacátých let minulého století vystaveny tlaku Velké hospodářské krize, která přišla, aniž by ji kdokoliv čekal. Po období hospodářského rozvoje a růstu nastal strmý pád, na který bylo třeba reagovat. V roce 1933 začal nový prezident F. D. Roosevelt prosazovat systém ekonomických opatření New Deal, jehož výsledkem mělo být nejen aktuální zmírnění dopadů krize, ale také vyvedení USA z bludného kruhu, ve kterém se ocitly. Podobná regulace probíhala i na úrovni jednotlivých států.

Zdalo se, že v cestě k znovu prosperující Americe stojí jedině a to Nejvyšší soud Spojených států amerických. V prvním období vlády prezidenta Roosevelta byl totiž zpravidla v opozici proti zákonům, které měly regulovat chod podnikání nebo smluvní vztahy. Postupně došlo v jeho judikatuře k vývoji.

V rámci rozhodovací praxe Nejvyššího soudu jsem se zaměřila pouze na období mezi lety 1934 a 1937, přestože se Soud zabýval New Dealem i nadále. Jedná se o tematiku velice obsáhlou a mým hlavním záměrem bylo poukázat na přerod v rozhodování, který se odehrál právě v tomto období.

Toto téma je pro mě velice zajímavé, neboť potvrzuje, že zkušenosti z historie, a zejména té právní, se mohou skvěle hodit současným právníkům jako zdroj inspirace a poučení. I v dnešní době se státy potýkají s ekonomickými krizemi, které musí pomoci úpravy legislativy řešit. Může se stát i dnes, že orgán bdící nad její ústavností nepřikročí k jejímu posouzení z hlediska rozumnosti a přiměřenosti ve vztahu k prosperitě celé společnosti a právní úpravu zavrhne.

Problematika Velké hospodářské krize a New Dealu není českému čtenáři neznámá. Existuje literatura pohlížející na ni zejména z ekonomického, ale někdy i z právního hlediska. S judikaturou Nejvyššího soudu USA z období New Dealu už je to ale o poznání horší. Proto je mým cílem, aby se český čtenář mohl prostřednictvím této práce s některými důležitými rozhodnutími Soudu seznámit.

Práce je rozdělená do několika částí, z níž první pojednává o době před Velkou depresí, snaží se shrnout příčiny a důsledky této deprese a krátce popisuje osobnost jednoho z nejvýznačnějších prezidentů Spojených států amerických F. D. Roosevelta. Následující kapitola se věnuje legislativě New Dealu a jeho nejznámějším právním předpisům.

Součástí práce je i kapitola o Nejvyšším soudu, která je zaměřena zejména na osobnosti soudců, kteří o New Dealu rozhodovali. Je v ní také stručně popsán Nejvyšší soud, systém amerického soudnictví a ve své poslední části se zabývá i obsazováním soudu, vzděláním a odměňováním soudců.

Následuje kapitola rozboru vybraných rozhodnutí Nejvyššího soudu, která tvoří jádro této práce.

V procesu tvorby práce jsem používala jak česky psanou, a pro mě tedy nejlépe získatelnou literaturu, tak tu cizojazyčnou, anglicky psanou. Z důvodu špatné dostupnosti zahraniční literatury k tomuto tématu u nás jsem z velké části čerpala ze zdrojů dostupných na internetu. Využívala jsem nejen online zveřejněné knihy, ale také stránky některých amerických institucí či americké právní servery. Zařadila jsem do práce i články otištěné v dobových novinách, které jsou opět dohledatelné na internetu. V poslední části jsem pracovala zejména s judikaturou, kterou je také možné najít na webu.

Přeji si, aby moje práce byla alespoň malým přínosem pro zájemce o právní historii, a ti si tak mohli rozšířit svoje obzory o informace, které nejsou v naší literatuře příliš pojednány.

2. Světová hospodářská krize - F. D. Roosevelt – Cesta k novému údělu pro americký národ

Ještě předtím než svět, a zejména Spojené státy americké, silně a bolestně zasáhla Světová hospodářská krize,¹ prožívaly USA období blahobytu, hospodářské konjunktury a hlavně technického rozvoje, který přispěl k růstu konzumní kultury na jejich území. Dá se říci, že s výjimkou let 1920 a 1921² se USA ocitaly ve fázi euforie z nově nabytého životního komfortu a rostoucí životní úrovně. Pro obyvatele bylo takřka nemožné představit si příchod další krize. Tento jejich optimismus se ovšem stal faktorem, který přispěl k rychlému pádu americké ekonomiky v roce 1929. Přesvědčení o trvalém růstu amerického podnikání bylo mylné.³

Politická garnitura pod vedením prezidenta Herberta Hoovera nebyla schopná nastalé problémy efektivně řešit a brala často závažnost krize na lehkou váhu. I přes učiněná opatření⁴ ztrácel Hoover svoji pozici.⁵

Tato situace otevřela cestu k moci demokratickému kandidátovi na prezidenta Franklinu Delano Rooseveltovi, který svým příslibem „nového údělu“⁶ naplnil občany ztracenou nadějí a novým smyslem života. Vyhlídky na lepší zítřky vlily americké společnosti do žil scházející sílu. I přesto však byl, vzhledem k Rooseveltově filosofii, New Deal experimentem, ve kterém úspěch střídal neúspěch metodou pokus omyl. Navzdory některým karambolům získal Roosevelt důvěru ve volbách hned čtyřikrát za sebou a přečkal spolu s americkou společností mnoho krušných let. Často se o něm mluví jako o člověku, který vyvedl Spojené státy americké z krize a jako o jedné z největších postav dvacátého století.⁷

---

¹ Nazývána také jako Velká hospodářská krize, či Velká deprese.

² V těchto letech došlo v důsledku první světové války k poklesu mezd a zvýšila se nezaměstnanost obyvatelstva. Klesly také spotřebitelské a zemědělské ceny a výrazně vzrostlo dluhové zatížení zemědělců.

³ TINDALL, George Brown a David E. SHI. *Dějiny Spojených států amerických*. 4. opr. a dopl. vyd. Překlad Alena Faltýsková. Praha: Lidové noviny, 2000, s. 548-549, 555

⁴ Smoot-Hawleyho zákon z roku 1930 zvýšil cla o 30% a podílel se tak na úpadku mezinárodního obchodu. Zmíněný zákon, stejně jako snaha o vyrovnaný rozpočet se v takové situaci ukázaly být neúčinné.

⁵ tamtéž, s. 557

⁶ České označení pro New Deal.

⁷ tamtéž, s. 562,564

2.1 Hospodářský růst dvacátých let

Spojené státy americké se po překonání poválečného poklesu v polovině roku 1921 ocitly v další fázi amerického kapitalismu, který byl označen jako „nová éra“. Toto označení zahrnovalo představu, že nový kapitalismus bude prost ničivých krizí a znamenalo razantní změnu spotřebitelského chování amerických obyvatel.⁸

Je nepopíratelné, že se blahobyt amerických občanů v průběhu dvacátých let zvětšoval. Rostl hrubý domácí produkt, zvyšovány byly hodinové mzdové sazby, a tak i reálné roční výdělky zaměstnanců. V souvislosti s tím se zlepšovala i jejich výkonnost a produktivita. Rozvíjela se průmyslová výroba, která vzrostla od roku 1923 do osudného krachu v roce 1929 o dvacet tři a půl procenta.

Základním předpokladem rozvoje hospodářství se stalo rozšíření elektřiny. Vznikaly rozvodné závody, a tak se elektrická energie mohla dostat do domácností. Díky tomu mohli lidé začít používat nové výrobky, jako jsou fény, lednice, gramofony a další spotřebiče. Na čtyři domácnosti připadalo v roce 1929 už 3,15 registrovaných automobilů, které bylo možné pořídit si nově i na splátky.

Komfort života se zvyšoval a s ním i možnosti zábavy. Velice rychle začal být populární rozhlas, který se prvně objevil začátkem dvacátých let. Rostl filmový průmysl a rozvíjela se síť kin. Díky větším příjmům a nově nabytému volnému času v důsledku zkracování pracovní doby, začalo být oblíbené také cestování a profesionální sport.⁹

Zvyšující se počet vozidel v domácnostech si vynutil výstavbu silnic,¹⁰ vytvoření policejních jednotek k řízení dopravy ve městech a později i montáž světelné signalizace firmou General Electric. Automobilový, ocelářský, elektrotechnický, sklářský, gumárenský a chemický průmysl se staly motorem amerického hospodářství.¹¹

---

⁸ TAJANOVSKÝ, Ladislav. „Velká deprese“ v novodobých hospodářských dějinách. In: Holman, R.; Loužek, M.; Tajovský, L. (eds.). *Velká deprese: sborník textů*. Praha: CEP, 2004, s. 77-78, 79

⁹ SMILEY, Gene. *Nový pohled na velkou hospodářskou krizi: přehodnocení jejích příčin a následků*. Překlad Hana a Vladimír Rogalewiczovi. Praha: Wolters Kluwer ČR a Liberální institut, 2009, s. 2-3

¹⁰ Infrastruktura se zlepšila hlavně díky zákonu o dálnicích a vzniku Úřadu veřejných silnic. Jednalo se o doprovodný jev expanze automobilového průmyslu.

¹¹ HEIDEKING, Jürgen. MAUCH, Christof. *Dějiny USA*. [online]. Překlad Jana Kvěšková, Praha: Grada, 2012, s. 233. [cit. 2015-02-23]. Dostupné z: <https://books.google.cz/books?id=kEBy7S29so8C&pg=PA344&lpg=PA344&dq=imper%C3%A1ln%C3%AD+prezidentstv%C3%AD&source=bl&ots=IUCrQKgEX0&sig=8Ar1UcCM80>

Stejně jako průmysl prožívalo lepší časy i zemědělství, které bylo postupně více mechanizováno. Nabízely se nové podnikatelské šance. Obrovský boom nastal na akciovém trhu, kde se hojně spekulovalo a ceny akcií překonávaly všechny rekordy. Tento boom nemá jednoznačné vysvětlení, ale částečně mohl být způsoben takzvanými „úvěry na marži“.¹² Když později nastal na burze velký propad, nebyli klienti makléřů schopni rozdíl dorovnat.¹³

2.2 Světová hospodářská krize v USA a její dopady

První signály, že s americkou ekonomikou je něco v nepořádku, byly v polovině roku 1929 ignorovány a v podstatě nikdo, včetně známých ekonomů, hospodářskou krizi nepředpokládal.¹⁴ Navzdory tomu ale nastal pokles výroby, stoupala nezaměstnanost a ostatní ekonomické ukazatele se také zhoršovaly. Rychlost spotřeby se postupně snižovala a společnosti tvořily stále větší zásoby. Důvěra k někdy až hazardním burzovním obchodům ovšem přetrvávala.¹⁵

Avšak 23. října roku 1929 se zhroutily ceny akcií a následující den nazývaný jako „černý čtvrtek“, se lidé začali akcií urputně zbavovat. Situace se na pár dní stabilizovala, ovšem po víkendu propuklo opět šílenství. Na „černé úterý“ 29. října začala druhá vlna a akcionáři se ve velkém zbavovali cenných papírů, jejichž cena neustále padala. Celá situace byla podpořena prodejem cenných papírů, které drželi makléři jako dlužní zástavy z výše zmíněných „úvěrů na marži“. Newyorská burza kolabovala a v průběhu října ztratily akcie průměrně třicet sedm

---

gjkGYW5bfeSvmZoFQ&hl=cs&sa=X&ei=qPvqVOP6MNHhaL38gdgL&ved=0CCcQ6AEwAg#v=onepage&q=imperi%C3%A1ln%C3%AD%20prezidentstv%C3%AD&f=false

¹² Půjčka od obchodníka s cennými papíry na nákup cenných papírů. Tyto cenné papíry jsou klientem dány obchodníkovi do zástavy. Obvyklá půjčka činí maximálně sedmdesát procent aktuální tržní ceny cenného papíru v zástavě. Zbytek musí klient vynaložit z vlastních zdrojů. Této částce se zprvu marže rovná. Pokud tržní cena cenného papíru poklesne natolik, že není schopna úvěr zajistit, je klient povinen rozdíl dorovnat a splatit tak část úvěru na výzvu makléře. Tyto půjčky existovaly však už i dříve.

¹³ SMILEY, Gene. *Nový pohled na velkou hospodářskou krizi: přehodnocení jejích příčin a následků*. Překlad Hana a Vladimír Rogalewiczovi. Praha: Wolters Kluwer ČR a Liberální institut, 2009, s. 2-3

¹⁴ Již v první polovině 20. století předvídal velký krach Ludvig von Mises. Nebyl to zázračný věštec, ale nevěřil poválečnému měnovému systému, který byl založen na stoupajícím vlivu centrálních bank.

¹⁵ HOLMAN, Robert. *Výročí propuknutí Velké hospodářské deprese*. In: Holman, R.; Loužek, M.; Tajovský, L. (eds.). *Velká deprese: sborník textů*. Praha: CEP, 2004, s. 14-15

procent své původní hodnoty. Propad cen akcií na trhu pokračoval až do července roku 1932.¹⁶

Krach na burze sám o sobě by ještě snad nespustil krizi, která nese přívlastek „velká“. V americké ekonomice existovaly ještě další okolnosti a to propojenost investičního a komerčního bankovníctví a zlatý měnový standard. Banky hrály významnou roli a velkou měrou investovaly na akciovém trhu nashromážděné vklady. Pro tvorbu rezerv tenkrát nebyla jasně stanovena pravidla, a proto potenciálně hrozilo nebezpečí. Díky lehce nabytým burzovním ziskům banky půjčovaly na nízký úrok a příliš se nezajímaly o solventnost dlužníků. Zde je jasně vidět souvislost mezi krachem na burze a obrovským počtem¹⁷ zbankrotovaných bank, jejichž majetek se ztrácel spolu s hodnotou obchodovaných akcií.

Další fatální chyby se dopustil, v již tak složité chvíli, Federální rezervní systém.¹⁸ Navýšil úrokové míry a uplatnil restriktivní měnovou politiku, tedy v podstatě opak toho, co bylo v tak krizové situaci žádoucí, a to uvolnit do oběhu velké množství peněz a předejít tak lavině platebních neschopností a bankrotů.

Postavení bank se nadále zhoršovalo kvůli překotným výběrům vkladatelů, z nichž někteří o své vklady přišli. Firmy i jednotlivci se dostávali do platební neschopnosti. Firmám nebyly (až na výjimky) poskytovány překlenovací úvěry, a tak některé také skočily bankrotem. Obdobně špatně na tom bylo zemědělství.¹⁹

Vše spolu dokonale souviselo a zapadlo to do jediného celistvého kruhu, v němž se americká ekonomika „bludně“ pohybovala několik let. Krize však nezasáhla pouze ekonomiku spojených států, ale udeřila i v ostatních částech světa. Například v Německu byla podpořena válečnými reparacemi a byla jedním z faktorů, který pomohl Adolfu Hitlerovi dostat se k moci.

Praktický dopad na obyvatelstvo spojených států byl obrovský. Velkým tempem rostla nezaměstnanost. V roce 1932 bylo bez práce jedenáct a půl milionu práceschopného obyvatelstva. Toto číslo však neutváří přesný obraz o tom, jaký počet obyvatel se ocitl bez příjmu. Pokud zahrneme děti a manželky závislé na příjmech svých živitelů, vzroste nám číslo na zhruba třicet milionů osob. Možná i

---

¹⁶ TINDALL, George Brown a David E. SHI. *Dějiny Spojených států amerických*. 4. opr. a dopl. vyd. Překlad Alena Faltýsková. Praha: Lidové noviny, 2000, s. 556-557

¹⁷ Uvádí se kolem deseti tisíc bank.

¹⁸ Vznikl na základě Zákona o systému centrálního bankovníctví z roku 1913.

¹⁹ KOHOUT, Pavel. *Mechanismus a důsledky „Černého pátku“ 1929*. In: Holman, R.; Loužek, M.; Tajovský, L. (eds.). *Velká deprese: sborník textů*. Praha: CEP, 2004, s. 19, 22-23

čtvrtina populace neměla dostatek prostředků na jídlo a bydlení. Situace byla velice vážná.²⁰

2.3 Osoba F. D. Roosevelta a jeho postavení v průběhu let

Franklin Delano Roosevelt se narodil v roce 1882 v New Yorku. Pocházel ze zámožné rodiny, byl jediným dítětem svých rodičů a vzdáleným příbuzným Theodora Roosevelta. Vzděláván byl nejprve na prestižní škole Groton, poté na Harvardu a vystudoval na právnické fakultě Kolumbijské univerzity. Jeho původ mu přinášel mnoho výhod a svoje postavení ve společnosti později upevnil sňatkem s Eleanorou Rooseveltovou, svojí vzdálenou sestřenicí.

Vystudoval sice na právnické fakultě, ale povolání právníka se věnoval jen krátce a velice brzy se rozhodl vstoupit do politiky.²¹ Už v roce 1910 kandidoval do senátu státu New York. Pro demokraty to byl úspěšný rok a navzdory očekáváním se jeho kandidatura také setkala s úspěchem. Už v roce 1913 získal pozici náměstka ministra námořnictva, o kterou velice stál a v průběhu první světové války se tak nacházel ve středu dění. V roce 1920 byl demokratickou stranou jmenován kandidátem na viceprezidenta. Společně s prezidentským kandidátem Jamesem Coxem však v souboji s republikány podlehli. Roosevelt ovšem tuto zkušenost hodnotil pozitivně a sám prohlásil: „*Poznal jsem zemi, jak ji může poznat jen kandidát na funkci prezidenta nebo obchodní cestující...*“²²

Překážkou v jeho politické kariéře se stala jeho nemoc. V roce 1921 onemocněl obrnou, která na něm zanechala trvalé následky. Jeho pohyblivost se velice zhoršila a bez pomoci korzetu nebyl schopen chůze. Navzdory tomu se neuvěřitelně snažil, aby veřejnost nepoznala, jak moc ho nemoc zasáhla a jak vážné je jeho postižení. Po dlouhé rekonvalescenci se zvládl do politiky zase úspěšně vrátit. Už v roce 1928 byl přesvědčen, aby kandidoval na guvernéra státu New York. Ve volbách těsně zvítězil. Roku 1930 se mu podařilo svoji pozici snadno obhájit a jeho političtí protivníci začali naplno poznávat jeho sílu a snažili se ho zdiskreditovat. Báli se, že by se mohl stát dalším prezidentem USA. A měli

---

²⁰ RAUCHWAY, Eric. *The Great Depression & the New Deal a very short introduction*. [online]. Oxford: Oxford University Press, 2008, s. 40. [cit. 2015-02-22]. Dostupné z: http://books.google.cz/books?id=JvKKjKL3nQcC&printsec=frontcover&hl=cs&source=gbv_at_b#v=onepage&q&f=false

²¹ Jeho politickými vzory byl již zmíněný Theodore Roosevelt a také Woodrow Wilson.

²² GRAUBARD, Stephen. *Prezidenti: proměna instituce amerického prezidenta od Theodora Roosevelta k Georgi W. Bushovi*. Překlad Luděk Bednář, Praha: BB art, 2007, s. 222

pravdu, Roosevelt v roce 1932 skutečně oznámil svoji kandidaturu. Uspěl na celostátním předvolebním sjezdu demokratické strany a stal se tak jejím prezidentským kandidátem.²³

Když později ve volbách zvítězil, už z jeho inauguračního projevu 4. března 1933 bylo jasné, že v čele USA bude stát silný prezident. Aby mohl efektivně bojovat proti krizi, požádal Kongres, aby mu svěřil oprávnění odpovídající výjimečnému stavu. Jako málokterý z jeho předchůdců tvaroval výrazně vládní systém a posiloval prezidentský úřad. Politické rozhodování se tak prvně od Woodrowa Wilsona přesunulo z Kongresu k prezidentovi.²⁴

Nezaměřil se však jen na Kongres a začal svoje postavení upevňovat i mezi lidmi. Už 12. března 1933 v prvním ze série tzv. Posezení u krbu (anglicky Fireside chat) vysílaných v rádiu se snažil vysvětlit lidem vládní kroky a opatření týkající se bankovní krize a nabádal občany, aby z bank nevybírali své vklady a problém tak neprohlubovali.

Stejně důležitá jako komunikace se spoluobčany pro něj byla komunikace s tiskem. Roosevelt si uvědomoval, jak obrovský vliv tisk má, a proto se během prvního funkčního období zúčastnil tři sta třiceti sedmi tiskových konferencí. Naproti tomu jeho předchůdce Hoover jich měl na svém kontě pouze šedesát šest.²⁵

V průběhu svého vládnutí se nebál využívat ani své právo veta proti návrhům opozice a za dvanáct let vetoval víc než šest set zákonných návrhů. Byl jako prezident iniciátorem předkládání a prosazování zákonů, což nebylo do té doby běžné. Také zavedl tzv. agreements, které mu v oblasti mezinárodních dohod uvolnily ruce, protože je mohl uzavřít i bez souhlasu Kongresu místo státních smluv, které jím musely být obligatorně schvalovány. Nejznámější je ale rozhodně série jím prosazených zákonů New Deal.²⁶

---

²³ BLUNDEL, Nigel. *Franklin Delano Roosevelt: Ilustrovaný životopis*. Překlad Ivan Ryčovský, Praha: Columbus, 1997, s. 18, 22

²⁴ HEIDEKING, Jürgen. MAUCH, Christof. *Dějiny USA*. [online]. Překlad Jana Kvěšková, Praha: Grada, 2012, s. 251-252. [cit. 2015-02-23]. Dostupné z: <https://books.google.cz/books?id=kEBY7S29so8C&pg=PA344&lpg=PA344&dq=imperi%C3%A1ln%C3%AD+prezidentstv%C3%AD&source=bl&ots=IUCrQKgEX0&sig=8Ar1UcCM80gjkGYW5bfeSvmZoFQ&hl=cs&sa=X&ei=qPvqVOP6MNHhaL38gdgL&ved=0CCcQ6AEwAg#v=onepage&q=imperi%C3%A1ln%C3%AD%20prezidentstv%C3%AD&f=false>

²⁵ GRAUBARD, Stephen. *Prezidenti: proměna instituce amerického prezidenta od Theodora Roosevelta k Georgi W. Bushovi*. Překlad Luděk Bednář, Praha: BB art, 2007, s. 228-229

²⁶ VOJÁČEK, Ladislav, SCHELLE, Karel a kolektiv. *Právní dějiny 2 : Státy západní Evropy a USA*. Brno: PF MU v Brně, 1999, s. 426

Často je slyšet názor, že Roosevelt vyvedl díky programu New Dealu zemi z hospodářské krize. Pravdou je, že dodal odvahu nejen Američanům ale začátkem čtyřicátých let i Anglii. Byl také výjimečným válečným prezidentem. Až do své smrti v roce 1945 si však díky svému přílišnému sebevědomí a samolibosti nikdy nepřiznal žádné svoje selhání.²⁷

Osoba Franklina D. Roosevelta je dodnes zahalena do velice pozitivní mytologie, která demokratického prezidenta staví do role spasitele a zachránce amerického národa, který „vrátil Ameriku Američanům“. Veřejně ukazoval Roosevelt veselou a sebejistou tvář, které se navenek dostávalo množství popularity. Týden co týden mu přicházely tisíce obdivných dopisů. Chvála byla slyšet zejména od těch, kteří získávali profit z federální podpory. Jeho oblíbenost ovšem měla klesat s tím, jak ho lidé blíže poznávali. Jeho přátele, novináře i lidi z politiky trápila zejména jeho osobnost. Podle některých prahl zejména po moci a na jeho prohlášení se nedalo spolehnout. Ze strachu však nikdo nahlas neřekl, co si o prezidentu „spasiteli“ myslí. Ozývají se i hlasy, že s Rooseveltem bylo na vzestupu imperiální prezidentství, a že bez New Dealu by na tom byla americká ekonomika výrazně lépe.²⁸ Pro některé byl a je hrdinou, jiné o svých kvalitách nepřesvědčil.

---

²⁷ GRAUBARD, Stephen. *Prezidenti: proměna instituce amerického prezidenta od Theodora Roosevelta k Georgi W. Bushovi*. Překlad Luděk Bednář, Praha: BB art, 2007, s. 262-263

²⁸ FOLSOM, Burton Jr. *Tři mýty o Velké hospodářské krizi*. In: Holman, R.; Loužek, M.; Tajovský, L. (eds.). *Velká deprese: sborník textů*. Praha: CEP, 2004, s. 58-59

3. New Deal

Pod slovním spojením New Deal nebo česky „Nový úděl“ se skrývá označení systému ekonomických opatření, která měla pomoci USA překonat Velkou hospodářskou krizi prostřednictvím státní kontroly a plánování. Označuje se jím souhrn různých zákonů z oblasti průmyslu, obchodu, úvěrového a peněžního systému a také zemědělství. New Deal ukončil období ideologického individualismu a principů klasického liberalismu. Stát nově chtěl zasahovat do obchodu a hospodářského života s cílem zlepšit sociální a ekonomické postavení svých obyvatel.²⁹

3.1 První New Deal a jeho nejdůležitější zákony

Na počátku svého funkčního období Roosevelt věděl, že je nutné rychle jednat a zlepšení situace chtěl dosáhnout sérií reforem. Nejprve, hned druhý den po inauguraci, vyhlásil na čtyři dny bankovní prázdniny. Kongres bleskově přijal zákon o nouzové pomoci bankovnímu systému, který určoval, jaké banky jsou stabilní a mohou pokračovat v činnosti bez dalšího. Bankám v problémech byli přiděleni ředitelé a vedoucí pracovníci zabezpečující jejich plynulý provoz.³⁰

To byl ale pouze začátek. V průběhu známých „Sto dní“ od 9. března do 16. června 1933 schválil Kongres sedmdesát zákonů. Žádný jiný prezident se nemůže pochlubit takovým množstvím zavedených opatření jako Roosevelt. Kongres přijal například nejen zákon o zemědělské regulaci (Agricultural Adjustment Act, AAA) a zákon o národní průmyslové obnově (National Industrial Recovery Act, NIRA), které jsou nejznámější, ale také zákon o mimořádné federální podpoře (Federal Emergency Relief Act), zákon o mimořádných hypotékách farmářům (Emergency Farm Mortgage Act), zákon o úvěrech farmářům (Farm Credit Act), zákon o založení úřadu pro povodí řeky Tennessee (Tennessee Valley Authority Act), zákon o pravdivých informacích o akciích (Truth-in-Securities Act), zákon o půjčkách majitelům domů (Home owner's Loan Act), zákon o fungování a koordinaci železnic (Railroad Coordination Act), Glassův-Steagalův zákon o

²⁹ VOJÁČEK, Ladislav, SCHELLE, Karel a kolektiv. *Právní dějiny 2 : Státy západní Evropy a USA*. Brno: PF MU v Brně, 1999, s. 426-427

³⁰ TINDALL, George Brown a David E. SHI. *Dějiny Spojených států amerických*. 4. opr. a dopl. vyd. Překlad Alena Faltýsková. Praha: Lidové noviny, 2000, s. 564-565

bankách (Glass-Steagal Banking Act) a také schválil Civilní obranu na ochranu přírody (Civilian Conservation Corps).³¹ Nové zákony byly kritizovány za to, že se jedná o „bolševizaci“. Netrvalo dlouho a tato nová legislativa byla podrobena zkoušce ústavnosti.³²

Díky Rooseveltovým opatřením například mohli zemědělci i obyvatelé měst refinancovat svoje hypotéky, byla regulována činnost na Wall Streetu a zavedena povinnost registrace nově emitovaných akcií a cenných papírů u Federální obchodní komise (později u Komise pro cenné papíry a burzu, ustavená v polovině roku 1934). Také byly zřízeny Občanské sbory ochránců přírody, které se snažily mladým mužům poskytnout prospěšné zaměstnání. Dále postupně fungovala Federální správa pro nouzovou pomoc, Správa pro veřejně prospěšné práce³³ a Správa pro podporu zaměstnanosti³⁴, které měly různě dlouhá trvání a koordinovaly záchranné programy pro nezaměstnané. Náklady na realizaci těchto programů se vyšplhaly do závratné výšky, programy však pomohly spoustě lidí. Ti v rámci nich například hrabali listí, stavěli a opravovali silnice, či pomáhali při jiných veřejně prospěšných úkolech. Vláda také v průběhu dubna 1933 upustila od používání zlatého standardu, čímž se snížila hodnota dolaru, ale zvedla cena zboží na americkém trhu, což bylo také jedním z cílů reforem. Další změnou se stalo zrušení prohibice prostřednictvím dvacátého prvního dodatku, jenž byl ratifikován jednotlivými státy 5. prosince 1933.³⁵

3.1.1 Zákon o národní průmyslové obnově

Tento zákon se stal jádrem reforem New Dealu. Stát jím reguloval vztahy mezi podnikateli a řídil povinnou kartelizaci, která byla v rozporu s protitrustovým zákonem (byla z jeho působnosti vyňata). Dále upravoval vzájemné vztahy zaměstnanců a podnikatelů hlavně tím, že stanovil maximální pracovní dobu, minimální mzdu a podporoval kolektivní smlouvy. Měly být

---

³¹ GRAUBARD, Stephen. *Prezidenti: proměna instituce amerického prezidenta od Theodora Roosevelta k Georgi W. Bushovi*. Překlad Luděk Bednář, Praha: BB art, 2007, s. 229

³² KUKLÍK, Jan, SELTENREICH, Radim. *Dějiny angloamerického práva*. Praha: Leges, 2007. s. 430

³³ Zřízena prostřednictvím NIRA. Fungovala čtyři měsíce. Na provoz měla přiděleno 3,3 miliardy dolarů. Lidé, které zaměstnávala, postavili například most Triborough v New Yorku či podzemní dráhu v Chicagu.

³⁴ Nahradila Federální správu pro nouzovou pomoc.

³⁵ TINDALL, George Brown a David E. SHI. *Dějiny Spojených států amerických*. 4. opr. a dopl. vyd. Překlad Alena Faltýsková. Praha: Lidové noviny, 2000, s. 564 - 567

vypracovány a realizovány programy veřejně prospěšných prací pro snížení nezaměstnanosti.³⁶

NIRA stanovovala minimální mzdu na třináct dolarů týdně (na Jihu vzhledem k nižším životním nákladům pouze dvanáct dolarů), což byl pro mnoho lidí obrovský posun k lepšímu, začali dostávat i dvojnásobek předešlého výdělku. Maximální pracovní dobu vymežil zákon na čtyřicet hodin týdně a byla také zakázána práce dětí mladších šestnácti let.³⁷

Jedno z dobových svědectví o vnímání zákona přináší například článek Arthura D. Whitesida,³⁸ který byl publikován v bulletinu Národní asociace nákladových účetních, kde píše: „*Není těžké pochopit důvody, pro které byl přijat zákon o národní průmyslové obnově. Bez práce se nacházelo asi třináct milionů osob a cílem bylo jim opět zajistit práci. Zákon výslovně stanoví, že pracovní poměr musí být obnoven tak, aby došlo k zajištění životního minima. Je poměrně obtížné splnit oboje najednou – to situaci komplikuje. Osobně se domnívám, že pokud se podaří vrátit práci dostatečnému množství lidí, zvýší se kupní síla, vzchopí se podnikání, a to dostane mzdy na odpovídající úroveň.*“³⁹

Ekonomiku řídila na základě tohoto zákona založená federální agentura Národní správa pro obnovu (National Recovery Administration, NRA). Tato agentura měla za úkol upevnit průmyslové podnikání a prostřednictvím vytváření nových pracovních míst a pracovněprávních pravidel také zvýšit kupní sílu obyvatelstva. Whiteside k její práci už v listopadu 1933 poznamenal, že: „*Možná až čtyři a půl milionů lidí získalo práci, jako přímý výsledek činnosti NRA.*“⁴⁰

NRA vypracovala množství (zhruba pět set) odvětvových průmyslových kodexů, které vznikly jako dohoda mezi zaměstnanci, zaměstnavateli a vládou, ty po schválení prezidentem nabývaly právní závaznosti. Brzo se pro svoji

---

³⁶ VOJÁČEK, Ladislav, SCHELLE, Karel a kolektiv. *Právní dějiny 2 : Státy západní Evropy a USA*. Brno: PF MU v Brně, 1999, s. 427-428

³⁷ TINDALL, George Brown a David E. SHI. *Dějiny Spojených států amerických*. 4. opr. a dopl. vyd. Překlad Alena Faltýsková. Praha: Lidové noviny, 2000, s. 569

³⁸ Arthur D. Whiteside byl prezidentem společnosti Dun and Brandstreet, která už od roku 1841 shromažďuje a poskytuje marketingové a ekonomické informace o miliónech podnikatelských subjektů.

³⁹ WHITESIDE, A.D. PROGRESS OF THE NATIONAL RECOVERY ADMINISTRATION. [online]. *National Association of Cost Accountants.NACA Bulletin (Pre-1986)*, Nov 15, 1933, vol. 15, no. 6. s. 319. [cit. 2015-02-24]. Dostupné z: <http://search.proquest.com.ez-proxy.svkpl.cz/docview/199146232/9804618569B742F9PQ/4?accountid=45047> (vlastní překlad)

⁴⁰ tamtéž, s. 320 (vlastní překlad)

protikonkurenční povahu stávají kodexy terčem kritiky. A nejen tyto kodexy, s nimi i celý zákon.⁴¹

3.1.2 Zákon o regulaci zemědělství

Za jeden z nejdůležitějších zákonů prvního Nového údělu je považován také zákon o zemědělské regulaci (Agricultural Adjustment Act, AAA), který byl přijat 12. května 1933. Jeho vznik si vyžádala hrozba zničení zemědělského sektoru, vyvolaná Velkou hospodářskou krizí. Tento zákon se v první řadě snažil snížit zemědělskou produkci, aby tak zastavil propad cen zemědělských komodit. Vláda chtěla farmáře přimět ke snižování osevních ploch, zaorávání užitné půdy a vybíjení mladých kusů živého dobytka. Pro tento účel vytvořil zákon Správu regulace zemědělství (Agricultural Adjustment Administration), agenturu, která vyplácela farmářům kompenzaci.⁴²

Zákon zdanil zpracovatele sedmi základních komodit (bavlna, pšenice, rýže, tabák, kukuřice, mléčné výrobky, prasata)⁴³ a výnosy z daní pak rozděloval farmářům, se kterými uzavřel tzv. „marketing agreements“, aby je odškodnil za dobrovolné omezení produkce.⁴⁴ Kromě toho byla část produkce odkupována státem, který ji využil jako státní zásobu, anebo zničil. Na začátku roku 1934 se k programu připojilo více než tři miliony farmářů. Důsledkem tohoto zákona mělo být jednak zvýšení příjmů zemědělců a zároveň fakticky znamenal zaměření na nezatížené plodiny.⁴⁵

---

⁴¹ KUKLÍK, Jan, SELTENREICH, Radim. *Dějiny angloamerického práva*. Praha: Leges, 2007. s. 429

⁴² Tamtéž, s. 429-430

⁴³ Jejich seznam byl postupně rozšiřován.

⁴⁴ To mělo ovšem negativní efekt na pachtýře bavlny. Pro majitele polí bylo výhodnější dát jim výpověď a dostávat příspěvek „za neobdělávání“.

⁴⁵ OLSON, James S. *Historical Dictionary of the Great Depression, 1929-194*. [online]. Westport: Greenwood press, 2001, s. 5. [cit. 2015-02-24]. Dostupné z: <https://books.google.cz/books?id=CDD1aGiJTkC&pg=PA3&dq=Agriculture+adjustment+act&hl=cs&sa=X&ei=E63sVIDYE4bcaq3gsAP&ved=0CFMQ6AEwBw#v=onepage&q=Agriculture%20adjustment%20act&f=false>

3.2 Druhý New Deal a jeho nejdůležitější zákony

Ve chvíli, kdy Nejvyšší soud dal reformám z roku 1933 červenou a zrušil zásadní normy první vlny New Dealu, přešlo snažení prezidenta Roosevelta do druhé fáze, kterou novináři a historikové nazývají „Druhý New Deal“. Za jeho začátek je obvykle označována chvíle, kdy Nejvyšší soud v květnu 1935 prohlásil svým rozhodnutím *Schechter Poultry Corp v. United States* protiústavnost NIRA. Druhá část legislativy schválené Kongresem je někdy nazývána „Druhých Sto dní“. Roosevelt totiž rozhodně svůj boj s Nejvyšším soudem nevzdal a v reformním úsilí přitvrdil. Jeho politické snažení se však posunulo více „nalevo“.

V rámci „Druhého New Dealu“ přijal Kongres zákon o pracovněprávních vztazích (National Labor Relations Act, NLRA), který nahradil zrušený zákon o národní průmyslové obnově. Díky novému zákonu získaly odbory sympatie vlády a během let 1933 až 1941 stoupl počet členů odborů asi o tři miliony na celkový počet osm milionů. Dalším důležitým předpisem se stal v srpnu 1935 zákon o sociálním zabezpečení (Social Security Act), který konstituoval základy amerického sociálního systému. V této době však americká vláda nepočítala s národním zdravotním pojištěním, jež bylo ve většině evropských zemí pokládáno za standardní součást sociální politiky.⁴⁶

Ve stejné době byla přijata i další spousta zákonů, jako jsou například zákon o dani z příjmu (Wealth tax act of 1935), zákon o dopravních (Motor Carrier Act), bankovní zákon (Banking act of 1935), zákon o moratoriu pro půjčky farmářům (Farm Mortgage Moratorium Act), zákon o výslužbě drážních zaměstnanců (Railroad Retirement Act, Wagner-Crosser Act), uhelný zákon (Bituminous Coal Conservation Act, Guffey-Snyder Act).⁴⁷

---

⁴⁶ HEIDEKING, Jürgen. MAUCH, Christof. *Dějiny USA*. [online]. Překlad Jana Kvěšková, Praha: Grada, 2012, s. 257. [cit. 2015-02-28]. Dostupné z: <https://books.google.cz/books?id=kEBY7S29so8C&pg=PA344&lpg=PA344&dq=imper%C3%A1ln%C3%AD+prezidentstv%C3%AD&source=bl&ots=IUCrQKqEX0&sig=8Ar1UcCM80gjkGYW5bfeSvmZofFQ&hl=cs&sa=X&ei=qPvqVOP6MNHhaL38gdgL&ved=0CCcQ6AEwAg#v=onepage&q=imper%C3%A1ln%C3%AD%20prezidentstv%C3%AD&f=false>

⁴⁷ OLSON, James S. *Historical Dictionary of the Great Depression, 1929-194*. Westport: Greenwood press, 2001, s. 250. [cit. 2015-02-24]. Dostupné z: <https://books.google.cz/books?id=CDD1aGiJTkC&pg=PA3&dq=Agriculture+adjustment+act&hl=cs&sa=X&ei=E63sVIDYE4bcaq3gsAP&ved=0CFMQ6AEwBw#v=onepage&q=Agriculture%20adjustment%20act&f=false>

3.2.1 Zákon o pracovněprávních vztazích

Zákon o pracovněprávních vztazích (National Labor Relations Act, NLRA) z roku 1935 je znám také pod názvem Wagnerův zákon díky svému návrhovateli. Důležité je, že zákon uznával právo zaměstnanců sdružovat se v odborech a kolektivně vyjednávat se zaměstnavatelem. Ten musel ctít nezávislost odborů a nezasahovat do jejich činnosti. Zákon dále vytvořil instituci známou jako Národní úřad pro pracovněprávní vztahy (National Labor Relations Board), který dohlížel na dodržování zákona a mohl zakázat „nekalé chování“.⁴⁸ Úřad byl tvořen třemi členy jmenovanými prezidentem a potvrzenými senátem. Zpočátku byla tato instituce v obležení jak odborů, tak zaměstnavatelů, kteří téměř všeobecně zákon nepřijali dobře.⁴⁹

Zákon ve své podstatě zachovával pravidla týkající se pracovněprávních záruk, která obsahoval zákon o národní průmyslové obnově.⁵⁰

3.2.2 Zákon o sociálním zabezpečení

Z roku 1935 pochází i zákon o sociálním zabezpečení (Social Security Act), podle něhož byly vytvořeny programy podpory v invaliditě i nezaměstnanosti, které byly řešeny a sdíleny federální i státní mocí. V USA se jednalo o převratnou věc, protože Američané se dosud spoléhali na vlastní síly každého jednotlivce. Zákon se však zprvu vztahoval pouze asi na polovinu pracujících, protože nezahrnoval domácí služebnictvo, zemědělské dělníky a podnikatele.⁵¹

Pojištění v nezaměstnanosti, které představovalo první část zákona, mělo být financováno z daní uvalených na zaměstnavatele. Druhé starobní pojištění (nyní sociální pojištění) financovala daň sdílená zaměstnancem a zaměstnavatelem a její výnos měl sloužit starým lidem, kteří kvůli stáří či invaliditě již nemohou pracovat. Zdroje pro opatření z poslední části zákona měla poskytnout

---

⁴⁸ Tento úřad existuje i nadále a chrání práva zaměstnanců na kolektivní vyjednávání, pokud se pro něj rozhodnou.

⁴⁹ Enforcement of the Wagner act. *National Labor Relation Board*. [online]. [cit. 2015-02-24]. Dostupné z: <http://www.nlr.gov/who-we-are/our-history/enforcement-wagner-act>

⁵⁰ The 1935 Passage of the Wagner act. *National Labor Relation Board*. [online]. [cit. 2015-02-24]. Dostupné z: <http://www.nlr.gov/who-we-are/our-history/1935-passage-wagner-act>

⁵¹ KUKLÍK, Jan, SELTENREICH, Radim. *Dějiny angloamerického práva*. Praha: Leges, 2007. s. 431

jednotlivým státům federální vláda. Prostředky měly sloužit jako podpora invalidům, závislým matkám a jejich dětem a také starým lidem.⁵²

3.2.3 Zákon o dani z příjmu

Zákon o dani z příjmu (Revenue Act of 1935, Wealth Tax Act) pochází taktéž z roku 1935 a je s trochou nadsázky označován jako „ždímačka na bohaté“. Tento název si vysloužil proto, že velmi citelně zvýšil daňové sazby daně z příjmu u bohatšího obyvatelstva. Kromě toho měl také například zavést zvláštní danění společností založené na jejich velikosti a dotýkal se také daně dědické a daně darovací.

Základním cílem zavedení zákona, který byl zrevidován v roce 1937, nebylo zvýšit příjem do rozpočtu, očekával se nárůst pouze o dvě stě padesát milionů dolarů. Cílem bylo získat sympatie voličů tíhnoucích k dalšímu prezidentskému kandidátovi Huey Longovi, který brojil proti bohatým se svým programem „Share our wealth“ (Sdílejme naše bohatství).⁵³

To, že zákon nemá oporu v navýšení příjmů do federální pokladny, a že důvodem proč byl přijat je, „protože to prezident chce“ píše v prosinci roku 1935 Roy Blakey v *The American economic review*. Zmiňuje také, že systém zdaňování odporuje jeho zažitým pravidlům a má k němu i řadu dalších kritických připomínek.⁵⁴

3.3 Bitva o New Deal

Díky vzájemnému poměrování síly mezi Nejvyšším soudem a prezidentem Rooseveltem vstoupil laissez – faire, liberální ekonomický směr, do své poslední fáze. Roosevelt se prostřednictvím New Dealu odvážně odklonil od tradiční formy kapitalismu a nechal tak USA vstoupit do nové etapy, ve které vzrostla důležitost

---

⁵² SMILEY, Gene. *Nový pohled na velkou hospodářskou krizi: přehodnocení jejích příčin a následků*. Překlad Hana a Vladimír Rogalewiczovi. Praha: Wolters Kluwer ČR a Liberální institut, 2009, s. 106-107

⁵³ The Second New Deal. *Boundless*. [online]. [cit. 2015-02-28]. Dostupné z: <https://www.boundless.com/u-s-history/textbooks/boundless-u-s-history-textbook/the-new-deal-1933-1940-25/the-second-new-deal-198/the-second-new-deal-1091-1766/>

⁵⁴ BLAKEY, Roy G., BLAKEY, Gladys C., The Revenue Act of 1935. [online]. *The American Economic Review*, Vol. 25, No. 4 (Dec., 1935), s. 673-690. [cit. 2015-02-28]. Dostupné z: <http://www.jstor.org/stable/1807804>

zásahů federální vlády do ekonomického života amerického obyvatelstva. Nejvyšší soud tak čelil závažnému problému, protože ve třicátých letech jeho soudci stále převážně zastávali tradiční názory na ekonomické otázky.

Nejvyšší soud jako první atakoval svým rozhodnutím ve věci *Schechter Poultry Corporation v. United States* zákon o národní průmyslové obnově. Soud došel k názoru, že Kongres zašel příliš daleko v delegování legislativní pravomoci na moc výkonnou. Mezi lety 1935 a 1936 deklaroval Nejvyšší soud protiústavnost dalších částí New Dealu.⁵⁵

Na to v roce 1936 reagoval Roosevelt snahou o protiopatření. Jeho pokus dosadit na soud přívržence svého programu je znám jako „Court-packing plan“. Roosevelt navrhl soudní reformu, která by mu umožnila zvýšit počet soudců Nejvyššího soudu z devíti na patnáct. Počet se měl zvýšit tak, že ke každému soudci staršímu sedmdesáti let by byl jmenován jeden nový soudce. Ačkoliv nakonec tento jeho pokus zkrachoval, i tak se dočkal příklonu soudu na stranu New Dealu.

Proti New Dealu původně stáli soudci George Sutherland, James McReynolds, Pierce Butler a Willis Van Devanter, kteří byli nazýváni jako „Four Horsemen“ (Čtyři jezdci).⁵⁶ „Tři mušketýři“ Harlan Stone, Benjamin Cardozo a Louis Brandeis naproti tomu podporovali progresivní ekonomickou legislativu New Dealu. Zobáček na vahách hlasování představoval Charles Evans Hughes, který spíše tíhnul ke „Čtyřem jezdci“, a Owen Roberts, takže se snadno vytvořila většina pěti ku čtyřem proti Rooseveltovu programu.

Poměr se obrátil, když se Robert začal klonit jednoznačně k liberálnímu bloku, tedy k New Dealu a hlavní Rooseveltův protivník Van Devanter rezignoval, čímž umožnil Rooseveltovi jmenovat nového soudce. Ten si zvolil senátora Hugo Blacka.⁵⁷

Smrtelnost a stáří soudců postupně umožnilo Rooseveltovi jmenovat další soudce a přetvořit tak soud podle své představy. Soud nově rozhodoval tak, že Kongres měl v obchodních věcech téměř neomezenou pravomoc.

---

⁵⁵ STEPHENS, Otis H. Jr., SCHEB, John M. *American Constitutional Law: Sources of Power and Restraint, Svazek 1*. [online]. 5. Vydání, Boston: Cengage Learning, 2001, s. 42-43. [cit. 2015-02-28]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=OSE9AAAAQBAJ&pg=PA43&dq=American+legislation+of+1935&hl=cs&sa=X&ei=_vbyVKXBIIIPNdqfgcAK&ved=0CEYQ6AEwBQ#v=onepage&q=American%20legislation%20of%201935&f=false

⁵⁶ Jedná se o přezdívku, která vznikla jako přenesené pojmenování Čtyř jezdci apokalypsy z Bible.

⁵⁷ O'BRIEN, David M. *Storm center. The Supreme Court in american politics*. 3. vydání, New York: W. W. Norton & Company, 1993, s. 93-95

Zmíněná kolize mezi mocí zákonodárnou, výkonnou a mocí soudní byla oběma stranami chápána jako ústavní krize. Ta byla zapříčiněná tím, že soudci chránili hodnoty, které již byly intelektuálně i politicky překonány a přehlíželi politické nástroje moci. Soudci vnímali pravomoci, které předpokládal New Deal, jako pravomoci daleko přesahující rámec Ústavy.

Při posuzování státních zákonů snažících se regulovat podnikání Soud zpravidla používal techniku spravedlivého due process.⁵⁸ Při prohlašování neústavnosti federálních zákonů poukazyval Soud na to, že zákony regulují věci nespádající do okruhu pravomocí vytyčených v článku I, oddílu 8 Ústavy. A přesně tak Soud postupoval při rozhodování o jednotlivých součástech New Dealu.

Díky odklonu od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu došlo v podstatě k ústavní revoluci. Soud, který doposud vykládal pravomoci kongresu jako omezené článkem I, oddílem 8 Ústavy, tuto limitu najednou odhodil a nechal Kongres regulovat nejen obchod mezi jednotlivými státy, ale také obchod uvnitř státu. Tento přerod je důkazem dopadů politického tlaku na rozhodování Soudu.⁵⁹

---

⁵⁸ Jak stojí ve čtrnáctém dodatku Ústavy: „Žádný stát nesmí vydat, nebo provádět zákon, který by omezoval svobody nebo výsady občanů Spojených států;“. Soud se odklonil od užívání slova „svoboda“ obsaženého v due process klauzuli. Nastal příklon k ideji rovnosti, obsažené v equal protection klauzuli obsažené v první části čtrnáctého dodatku.

⁵⁹ BORK, Robert H. *Amerika v pokušení: Právo vystavené svodům politiky*. Překlad: Zdeněk Masopust, Praha: Victoria Publishing, 1993, s. 59-64

4. Nejvyšší soud Spojených států amerických

Ústava je nejvyšším zákonem USA. Zakládá federální systém vládnutí, v němž je moc rozdělena mezi vládu federální a vládu státní. Vzhledem k tomu má každá vláda vlastní systém soudnictví. Proto je americký soudní systém pro naše zeměpisné šířky jen těžko představitelný. Primárně jsou tedy americké soudy děleny na ty státní a ty federální. Na vrcholu soudní moci stojí v USA Nejvyšší soud a proti jeho rozhodnutí neexistuje odvolání.⁶⁰

Nejvyšší soud je zřízen článkem III. oddílem 1 Ústavy. Počet soudců, stejně jako úpravu ostatních podrobností, ponechává Ústava na Kongresu. Tato instituce, která by měla být politicky nezávislá,⁶¹ zastává v USA významnou úlohu jako součást systému brzd a rovnovah. Nemá pravomoc vydávat zákony, ale nalézá právo v konkrétních případech.

Na počátku své existence měl soud pouze šest soudců,⁶² až roku 1869 se jejich počet ustálil na devíti. Nejprve soudci vykonávali také své úkoly na obvodních soudech a Soud se scházel jen několikrát ročně. Postupem času ale bylo nutno rozšířit jejich povinnosti na Nejvyšším soudu a zúžit ty ostatní.⁶³

Původní (originární) pravomoc Soudu vyplývá přímo z článku III. Ústavy, která ji stanovuje takto: „*Nejvyšší soud je první stolicí ve všech případech týkajících se vyslanců, konzulů nebo jiných zástupců Unie a také tehdy, vystupuje-li stát jako jedna ze stran*“.⁶⁴ Tuto původní pravomoc upřesňuje § 1251, hlava 28 zákona United States Code. Výlučnou jurisdikci soudu přiznává v řešení sporů dvou a více států Unie. Za nevýlučnou označuje pravomoc projednávat spory mezi USA a státy Unie, všechna řízení mezi státy Unie a cizími občany nebo také spory, v nichž je jednou ze stran příslušník sboru zastupitelské mise. Ročně je projednáno velice málo takových sporů, většinou ne více než pět.⁶⁵

Další pravomocí je pravomoc odvolací a pod ní spadá nejvíce sporů projednávaných před Soudem. Mluví se o zhruba sedmi tisících případech. Jedná

---

⁶⁰ The difference between federal and state courts. *United states Courts*. [online]. [cit. 2015-03-12]. Dostupné z: <http://www.uscourts.gov/FederalCourts/UnderstandingtheFederalCourts/Jurisdiction/Difference-betweenFederalAndStateCourts.aspx>

⁶¹ Jak nám ukazují dějiny, často to tak není. New Deal je toho důkazem.

⁶² Je rozdíl mezi označováním soudců nižších soudů a soudců Nejvyššího soudu. V prvním případě jsou nazýváni judge a ve druhém Justice. Obráceně jsou soudci titulováni v New Yorku.

⁶³ KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA*. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2013, s. 16-17

⁶⁴ tamtéž, s. 34

⁶⁵ tamtéž, s. 34

se o takové případy týkající se Ústavy, federálních zákonů, či smluv. Na základě článku II. Ústavy je Soud oprávněn přehodnotit rozhodnutí nižších soudů, která se k němu dostanou prostřednictvím odvolání a to tak, že je zruší, anebo opraví.⁶⁶

4.1 Stručný popis soudní soustavy ve Spojených státech amerických

I přes to, že v každém státě USA fungují federální soudy, nemůžeme říci, že jsou soudy jedinými. Vedle státních soudů hrají dokonce pouze vedlejší roli a projednávají jenom minoritu sporů.

Do působnosti federálních soudů spadá posouzení ústavnosti, případy týkající se mezinárodních úmluv, kterými jsou Spojené státy vázány a případy ve věcech velvyslanců a části vyšších úředníků. Dále řeší spory mezi jednotlivými státy federace, spory na poli námořního práva a vedou insolvenční řízení.

Státní soudy zase rozhodují zejména ve věcech dědictví, sporů z nemovitostí, smluv, dopravních přestupků a ve většině trestních věcí. Probíhá před nimi také řízení o odškodnění, řízení rozvodové a ta týkající se rodinného práva.

Kromě toho mohou být některé druhy soudních sporů řešeny speciálními soudy nebo subjekty, které spadají buď pod federální moc výkonnou či zákonodárnou, nebo mohou být zřizovány přímo státy.

Státní soudy zakotvuje Ústava a upravují je i další zákony každé země. Státy běžně vytvářejí specializované soudy pozůstalostní, rodinné či soudy pro mládež. Soudy první instance bývají označovány jako soudy okresní či obvodní (anglicky circuit a district). Některé státy také zřizují odvolací soudy, kam se strany mohou obrátit, pokud nejsou spokojeny s rozhodnutím soudu prvního stupně. Soudem poslední instance je nejvyšší soud, obvykle nejvyšší soud daného státu. Strany mají také možnost požádat tento nejvyšší státní soud o projednání jejich věci. Jen některé státní soudní případy jsou způsobilé k postoupení Nejvyššímu soudu USA. Soudci státních soudů jsou do svých funkcí buď voleni, jmenováni na určitý počet let či na celý život, nebo se jedná o kombinaci těchto dvou možností.

Federální soudní systém zakládá Ústava v článku III., jehož první oddíl konstituuje konkrétně Nejvyšší soud USA, a přenechává Kongresu pravomoc

---

⁶⁶ MCKEEVER, Robert J. *The United States Supreme Court: A Political and Legal Analysis*. [online]. Manchester: Manchester University Press, 1997, s. 75-76. [cit. 2015-03-12]. Dostupné z: <http://books.google.cz/books?id=oOHBAAAIAAJ&printsec=frontcover&hl=cs#v=onepage&q&f=false>

vytvářet nižší federální soudy. Kongres vytvořil díky této pravomoci devadesát čtyři okrskových (oblastních) federálních soudů, třináct obvodních odvolacích federálních soudů a Mezinárodně-obchodní soud USA.

Nespokojené strany se s rozhodnutím okrskového federálního soudu mohou obrátit na soud pro žaloby proti státu nebo na federální oblastní odvolací soud. Nejvyšší soud USA může být jednou ze stran požádán, aby přezkoumal rozhodnutí odvolacího soudu. Nejvyšší soud však zpravidla nemá povinnost tak učinit. Nejvyšší soud USA je poslední instancí ve federálních ústavních otázkách.

Federální soudce nominuje prezident a v jejich funkci potvrzuje senát. Funkci vykonávají zpravidla doživotně, pokud se nedopustí nějakého závažného pochybení.⁶⁷

Federální soudy jsou založeny také podle článku I. Ústavy. Kongres má dle jeho oddílu osm pravomoc „zřizovat soudy podřízené Nejvyššímu soudu“.⁶⁸ Jsou to například Daňový soud USA, Odvolací soud pro ozbrojené síly USA, insolventní soudy a mnoho dalších. Délka funkčního období soudců je různorodá, nedostává se jim stejné ochrany jako soudcům soudů dle článku III.

Další federální soudy vznikají na základě Teritoriální klauzule z článku IV Ústavy a jedná se o teritoriální soudy v zámořských teritoriích.⁶⁹

4.2 Nominace do funkce, složení Nejvyššího soudu, vzdělání a odměňování

Jakmile se uvolní místo na Nejvyšším soudu, je prezident USA zmocněn Ústavou,⁷⁰ aby předložil nominaci Senátu k jejímu odsouhlasení. Od založení Soudu v roce 1789 bylo čtyřiceti prezidenty předloženo sto šedesát nominací, včetně těch na post předsedy. Z tohoto celkového počtu jich bylo sto dvacet čtyři potvrzeno.⁷¹

Prezident vybírá kandidáta na základě doporučení, které obdrží od poradců a mnohých organizací, nebo má vlastního favorita z řad soudců. Dnes i v minulosti

---

⁶⁷ The difference between federal and state courts. *United states Courts*. [online]. [cit. 2015-03-12]. Dostupné z: <http://www.uscourts.gov/FederalCourts/UnderstandingtheFederalCourts/Jurisdiction/DifferencebetweenFederalAndStateCourts.aspx>

⁶⁸ KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA*. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2013, s. 21

⁶⁹ tamtéž, s. 20-27

⁷⁰ Ústava článek II, oddíl 2, věta druhá.

⁷¹ Supreme Court Nominations, 1789-present. *United States Senate*. [online]. [cit. 2015-03-12]. Dostupné z: <http://www.senate.gov/pagelayout/reference/nominations/Nominations.htm>

však docházelo ke zpolitizování nominací. Kandidát je následně prověřen FBI a potom je jeho složka předložena Senátnímu výboru pro soudní správu. Senátoři zde získají kompletní informace o kandidátovi, případně se mohou s dotazy písemně obrátit přímo na něj. Volba probíhá v plénu a pro jeho schválení je třeba prosté většiny hlasů. Pokud je kandidát odmítnut, prezident má právo navrhnout jiného kandidáta, anebo se může pokusit o stejnou nominaci.⁷²

Od počátků Nejvyššího soudu jeho obsazování nijak nereflektovalo etnické složení Spojených států. Bylo takřka nemyslitelné, aby se soudcem stal někdo jiný než muž, běloch a protestant v jedné osobě. Pár výjimek se objevilo v podobě katolíků a prvním soudcem židovského vyznání se stal až roku 1916 Louis Brandeis (mnohem později se soudcem stal Afroameričan a ještě déle žena). Soudci byli vybíráni hlavně tak, aby bylo dosaženo rovnoměrného zastoupení z hlediska geografického, nikoliv etnického.

Z počátku byl tento faktor považován za skutečně klíčový a to i proto, že soudci rozhodovali spory i na příslušných okresech federálních soudů. Existovalo nepsané pravidlo, že žádný stát by neměl mít více než jednoho soudce. S globalizací světa a migrací obyvatelstva v dnešní době toto pravidlo výrazně oslabilo. Ústava v této věci žádná pravidla nestanovuje. Ústavou stanovená pravidla začínají a končí tímto odstavcem článku III: „*Moc soudcovská přísluší ve Spojených státech Nejvyššímu soudu a takovým nižším soudům, které zřizuje Kongres. Soudcové Nejvyššího soudu i nižších soudů jsou ustavováni trvale; za svou službu dostávají náhradu, která nesmí být během trvání jejich služby snížena.*“⁷³

Stejně tak Ústava nestanovuje ani nezbytné vzdělání soudců. Tím se však stalo právnické vzdělání, které je tak i základním předpokladem pro působení ve funkci soudce. Je zvykem, že všichni soudci se část svého profesního života věnovali advokacii a asi dvě třetiny z nich sloužili jako soudci na jiných soudech.

Odměnu soudců určuje Ústava, jak je vidět výše pouze tím, že přiznává náhradu a zakazuje její snížení v průběhu výkonu funkce. Soudní řád z roku 1869 nejen že ustálil počet soudců na devět, ale stanovil také systém odměn a benefitů. Soudci vzniká nárok na pobírání doživotní penze ve výši nejvyššího dosaženého platu u soudu. Nárok však vzniká pouze za předpokladu, že soudce setrval ve

---

⁷² Nominating a Supreme Court Justice. *U.S. Politics*. [online]. [cit. 2015-03-12]. Dostupné z: <http://uspolitics.about.com/od/supremecourt/a/Nominating-A-Supreme-Court-Justice.htm>

⁷³ KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA*. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2013, s. 129, 133-134

funkci minimálně deset let a součet roků jeho služby a jeho věku je roven nebo více než osmdesát. Tím byli soudci osvobozeni od materiální závislosti na výkonu své funkce.⁷⁴

4.3 Členové Nejvyššího soudu v době New Dealu

Soudce Felix Frankfurter jednou řekl, že předseda⁷⁵ Soudu Hughes „*byl ve skutečnosti hlavou dvou velice odlišných soudů... Nejvyšší soud se ocital ve dvou různých obdobích v průběhu jediného desetiletí, po které mu Hughes předsedal.*“⁷⁶ S tímto názorem musím souhlasit, neboť soud se opravdu výrazně proměnil.

Po roce 1937 byla část soudců vyměněna a postupně se zvětšovala většina příklánějící se k Rooseveltovi. Za soudce Van Devantera nastoupil již dříve zmíněný senátor a politický příznivec New Dealu Hugo Black. Nástupcem soudce Brandeise se stal roku 1939 William O. Douglas. Do Hughesova Soudu patřil také Felix Frankfurter, Stanley Reed nebo Frank Murphy. Po odchodu Hughese roku 1941 se stal předsedou soudu jeden z jeho členů Harlan Stone. Spolu s Robertsem zůstali posledními původními soudci Hughesova Soudu. Soudu, jehož soudci se stali součástí přerodu rozpolceného Nejvyššího soudu a jejichž rozhodování se zapsalo do dějin americké právní historie.⁷⁷

Charles Evans Hughes (v úřadu 1930-1941)

Charles Evans Hughes pochází z Glen Falls ze státu New York, kde se roku 1862 narodil. Už v devatenácti letech promoval na Brownu s druhým nejvyšším vyznamenáním. Svá právnícká studia absolvoval na Columbia University. Zapsal se zejména svojí dvacetiletou praxí jako protikorupční newyorský právník. Po ten čas také vyučoval na Cornell University. V roce 1905 byl zvolen gubernérem ve státě New York. Poté se roku 1910 stal členem Nejvyššího soudu, kam byl jmenován jako přísedící soudce prezidentem Williamem Howardem Taftem. Kvůli kandidatuře na prezidenta USA ovšem na svoji funkci v létě 1916

---

⁷⁴ tamtéž, s. 135-136

⁷⁵ Používám češtině bližší označení předseda. Angličtina používá sousloví Chief of Justice, takže překlad je významově nepřesný.

⁷⁶ SCHWARTZ, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 230 (vlastní překlad)

⁷⁷ tamtéž, s. 238-241

rezignoval. Ve volbách však tehdy vyhrál jeho protivník, demokratický kandidát Woodrow Wilson. Po prohře ve volbách se zase na chvíli věnoval své právní praxi. Mezi lety 1921 a 1925 působil jako ministr zahraničí USA. Do nominace Herbertem Hooverem na post předsedy Nejvyššího soudu v roce 1930 působil také u Mezinárodního soudního dvora v Haagu (Permanent Court of International Justice). Ve své funkci na Nejvyšším soudu vydržel dlouhých jedenáct let.⁷⁸

Ona nominace navzdory jeho značné kvalifikaci vedla k největšímu boji o potvrzení do funkce hlavy Nejvyššího soudu od doby předsedy Rogera B. Taneyho, který byl jmenován o století dříve. Hughesovi oponenti v hlasování prohráli poměrem hlasů dvacet šest ku padesáti dvěma, a tak se Hughes mohl svojí funkce ujmout. V té chvíli mu bylo šedesát osm let a byl nejstarším mužem vybraným na pozici předsedy Nejvyššího soudu.

V době závažné hospodářské krize se staly jeho skvělé vůdčí schopnosti přesně tím pravým, co Soud potřeboval. New Deal byl velkou třecí plochou mezi soudní, výkonnou a zákonodárnou mocí. Soud se tak ocitl pod velkým tlakem. Hughes se však proslavil jako mistr konsenzu. Vedl soud v procesu změny od nesouhlasu s New Dealem, až po jeho přijetí a smíření se s ním. Někdy se svým hlasem připojoval k liberální skupině „Tří mušketýrů“, někdy zase ke konzervativním „Foure Horsemen“ (zejména v počátcích jeho působení u Soudu).

V předmětných rozhodnutích, která budou pojednána níže, se postavil na stranu regulace v *Případech zlaté doložky*, ve *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, *Steward Machine Co. v. Davis.*, proti hlasoval v *Schechter Poultry Corp. v. United States*, *United States v. Butler et al.* V *Carter v. Carter Coal Co.*, zase vyjádřil částečný nesouhlas se zamítavým postojem Soudu k New Dealu.

Hughes napsal dvakrát tolik ústavních stanovisek než kterýkoliv jiný člen. Svoje názory vyjadřoval stručně a obdivuhodně. Byl obdarován pozoruhodným intelektem a sociálním cítěním, a tak se stal vynikajícím vůdcem a správcem svého úřadu.⁷⁹

---

⁷⁸ Charles Evans Hughes. *Office of the Historian*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <https://history.state.gov/departmenthistory/people/hughes-charles-evans>

⁷⁹ Charles Evans Hughes. *Findlaw*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: http://supreme.findlaw.com/supreme_court/justices/pastjustices/hughes.html

Charles Evans Hughes. *Oyez*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: http://www.oyez.org/justices/charles_e_hughes
Schwartz, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 226-227

Owen J. Roberts (v úřadu 1930-1945)

Rodištěm Owena Robertse se roku 1875 stal Germantown v Pensylvánii. Vzdělání v oboru právo získal na University of Pennsylvania, na které poté také učil a působil ve funkci děkana. Založil advokátní praxi ve Filadelfii a zastával řadu veřejných úřadů. Roberts později dohlížel na vyšetřování útoku na Pearl Harbor a vedl komisi, která měla vysledovat Němci zabavené umělecké předměty v průběhu druhé světové války.⁸⁰

K Nejvyššímu soudu byl Roberts jmenován vlastně jako náhradník. První kandidát prezidenta Hoovera John J. Parker byl Senátem odmítnut. K soudu byl povolán ve stejné době jako předseda Hughes. Tento republikán disponoval klíčovým hlasem, který v první části Hughesova předsednictví často umožňoval konzervativní čtyřce získat převahu ke zrušení zákonů New Dealu. Stejně tak jeho hlas umožnil velký judikaturní zvrát roku 1937.⁸¹ V důležitých rozhodnutích, o kterých bude řeč později, hlasoval pro státní regulaci v *Případech zlaté doložky*, ve *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, *Steward Machine Co. v. Davis.*, proti hlasoval v *Schechter Poultry Corp. v. United States*, *United States v. Butler et al.* a *Carter v. Carter Coal Co.*

V pozdějších letech se stal ve svém úřadu jediným soudcem, který nebyl navržen prezidentem Rooseveltem. Dostával se do sporů s ostatními soudci Nejvyššího soudu a traduje se, že po odchodu z úřadu dokonce spálil všechny své právní a soudní dokumenty.⁸²

Benjamin Nathan Cardozo (v úřadu 1932-1938)

Jeden ze „Tří mušketýrů“ Benjamin N. Cardozo se narodil v New Yorku roku 1870. Právo studoval na University of Columbia. Na poli práva začínal se svým starším bratrem. Soukromé právní praxi se věnoval po dvacet tři let. Roku 1914 byl zvolen členem Nejvyššího soudu New Yorku. Působil také jako soudce

---

⁸⁰ MURPHY, Norman, TIMANUS, Chuck, REILLY, Don, edited. *The Supreme Court of the United States: Its Beginnings and Its Justices 1790-1991*, Washington, DC: Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, 1992, s. 182

⁸¹ Schwartz, Bernard. *A History of the Supreme Court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 228

⁸² Owen Roberts. *The free dictionary*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://encyclopedia.thefreedictionary.com/Owen+Roberts>

odvolacího soudu. Cardozovy spisy byly použity jako příručka pro právníky a jeho přednášky z Yale Law School byly zveřejněny a rozšířily se.⁸³

Cardozo nahradil ve funkci na Nejvyšším soudě soudce Olivera Wendella Holmese. Z počátku to ale vypadalo, že jeho jmenování je z politického hlediska nereálné. Zprv by se Cardozo stal třetím členem Soudu pocházejícím z New Yorku (spolu s Hughesem a Stonem), za druhé byl Žid a jeden židovský soudce už úřad zastával (Brandeis). Zdálo se velmi nepravděpodobné, že by konzervativní republikánský prezident Hoover jmenoval tohoto liberála. Zastal se ho soudce Stone, když řekl, že je připraven rezignovat, aby tak odstranil překážku vyplývající z jejich shodné územní příslušnosti. Senátor z Idaho William E. Borah zase prezidenta přesvědčoval, že stejně tak jako patří k New Yorku, patří Cardozo také k Idaho.

Cardozo byl předním soudcem první poloviny dvacátého století. Ukázal, jak lze používat tradiční principy a techniky k přeměně vztahu mezi zákonnými pravidly a podstatou osobních práv. Sehrál důležitou úlohu jako člen liberálního křídla, které jako první vzdorovalo zpátečnickým rozhodnutím Hughesova Soudu, což vedlo k zmiňované přeměně výkladu Ústavy. Byl příznivcem New Dealu a ve vybraných rozhodnutích hlasoval převážně pro státní regulaci. Svým hlasem ji podpořil v *Případech zlaté doložky*, ve *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, *Steward Machine Co. v. Davis.*, *United States v. Butler et al.* a *Carter v. Carter Coal Co.*, proti hlasoval pouze v případě *Schechter Poultry Corp. v. United States*.

Cardozo ukázal, že common law může být osvobozeno tak, aby sloužilo současným potřebám, protože soudce může rozhodovat inovativně, aniž by se zpronevěřil zkušenostem z minulosti. Tím pomohl zákonům, aby naplňovaly svůj účel a staly se tak efektivním nástrojem vytváření sociálního blaha občanů.⁸⁴

Louis D. Brandeis (v úřadu 1916-1939)

V Louisville v Kentucky se v roce 1856 narodil do rodiny židovských přistěhovalců Louis D. Brandeis. Studoval v Německu a byl přijat na Harvard,

---

⁸³ MURPHY, Norman, TIMANUS, Chuck, REILLY, Don, edited. *The Supreme Court of the united states: Its Beginnings and Its Justices 1790-1991*, Washington, DC: Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, 1992, s. 184

⁸⁴ Schwartz, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 229-230

kde se věnoval právu. Pro výkon svojí právní praxe si vybral St. Lous, kam se později přestěhoval. V průběhu své praxe zažil mnoho úspěchů. Aktivně podporoval svojí alma mater a byl jedním ze zakladatelů Harvard Law Review. Woodrow Wilson ho roku 1916 nominoval do funkce přisedícího soudce Nejvyššího soudu USA. Senát tuto nominaci schválil a Brandeis se na dvacet dva let stal jeho součástí.⁸⁵

Svémi hlasy projevoval po dobu působení přízeň New Dealu. Státní regulaci podpořil v *Případech zlaté doložky*, ve *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, *Steward Machine Co. v. Davis.*, *United States v. Butler et al.* a *Carter v. Carter Coal Co.*, hlasoval proti pouze v případě *Schechter Poultry Corp. v. United States*.

Pro liberálního Brandeise, který také patřil ke „Třem mušketýrům“, byl zákon nástrojem k formování ekonomických, sociálních a politických záležitostí. Zákon podle něj měl fungovat na základě předpokladu, že zdrojem základní síly společnosti je jedinec, který má omezené schopnosti. Brandeis se nesnažil jednotlivce rozmazlovat, ale spíše chtěl rozvinout jeho individuální potenciál až na možnou hranici. Brandeis napsal stovky stanovisek, ale největší dopad mělo jím vypracované rozhodnutí *Erie Railroad Co. v. Tompkins* (304, U. S. 64; 1938), jedno z posledních, které napsal.⁸⁶

Harlan Fiske Stone (v úřadu 1925-1941)

Poslední ze „Tří Mušketýrů“ Harlan Fiske Stone se narodil v roce 1872 v Chesterfieldu v New Hampshiru. Právo studoval na Columbia Law School. Po studiích pracoval pro významnou newyorskou advokátní kancelář. Roku 1902 opustil advokacii a stal se profesorem práva na Columbia University, později byl i jejím děkanem. V roce 1924 jej prezident Calvin Coolidge jmenoval ministrem spravedlnosti.

Menší komplikace nastala, když měl být Stone potvrzen do funkce na Nejvyšším soudě, protože se Senát obával jeho spojení s Wall Street. Měl strach, že bude rozhodovat ve prospěch obchodních zájmů. To však Stone Senátu snadno

---

⁸⁵ MURPHY, Norman, TIMANUS, Chuck, REILLY, Don, edited. *The Supreme Court of the united states: Its Beginnings and Its Justices 1790-1991*, Washington, DC: Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, 1992, s. 172

⁸⁶ Louis D. Brandeis. *Oyez.* [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: http://www.oyez.org/justices/louis_d_brandeis

vyvrátil a jeho jmenování proběhlo úspěšně. Do roku 1941 sloužil Stone v úřadu Nejvyššího soudu jako přisedící soudce, poté se stal na pět let jeho předsedou. Věřil v soudní zdrženlivost a také byl ochráncem občanských práv a svobod. Stone se často střetával se svými kolegy, kteří se mu snažili vnutit své politické preference ve jménu Ústavy. Mnohdy sám zastával nesouhlasné stanovisko, zejména v dobách kdy soudu dominovali konzervativci, kteří rušili legislativu snažící se regulovat podnikání a pracovní podmínky.⁸⁷

V hlasování býval na straně New Dealu, kterému dal hlas v *Případech zlaté doložky*, ve *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, *Steward Machine Co. v. Davis*, *United States v. Butler et al.* a *Carter v. Carter Coal Co.*, proti se vyslovil pouze v případě *Schechter Poultry Corp. v. United States*.

Willis Van Devanter (v úřadu 1911-1937)

Tento výrazný republikánský soudce se narodil roku 1859 v Marionu v Indianě. Po studiích práv na University of Cincinnati se věnoval právní praxi nejprve se svým otcem a později sám. Zaměřil se nejen na svoji kariéru soudce, ale také vyučoval na University of Columbia a jako republikán se angažoval i politicky. Už ve třiceti letech byl prezidentem Benjaminem Harrisonem jmenován soudcem Nejvyššího soudu Wyomingu. V roce 1903 se stal soudcem Odvolacího soudu osmého obvodu. Senát jej v roce 1910 na návrh prezidenta Tafta potvrdil ve funkci přisedícího soudce Nejvyššího soudu USA.⁸⁸

V průběhu dvaceti šesti let, po které na Soudě sloužil, se proslavil jako velký oponent nárůstu vládní moci. Byl považován za vedoucího konzervativního soudce svojí doby. Jeho názory se nejvíce projevíly v průběhu vlády prezidenta F. D. Roosevelta, když se Van Devanter spojil s dalšími třemi konzervativními soudci, aby mohli společně bojovat proti New Dealu. Tato snaha a podobné

---

⁸⁷ Harlan Fiske Stone. *Oyez*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: http://www.oyez.org/justices/harlan_fiske_stone
Harlan Fiske Stone. *The free dictionary*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/Harlan+Fiske+Stone>

⁸⁸ MURPHY, Norman, TIMANUS, Chuck, REILLY, Don, edited. *The Supreme Court of the united states: Its Beginnings and Its Justices 1790-1991*, Washington, DC: Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, 1992, s. 164

názory na politiku ekonomické regulace jim vynesly přezdívku „Four Horsemen“. Díky tomu se také dostávali do ostrých konfrontačních sporů s prezidentem.⁸⁹

Van Devanterův postoj k New Dealu se dá demonstrovat na tom, jak v průběhu let hlasoval. Jeho hlas se ve všech těchto případech otočil zády regulaci. Jednalo se o *Případy zlaté doložky*, *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, *Steward Machine Co. v. Davis.*, *United States v. Butler et al.*, *Carter v. Carter Coal Co*, *Schechter Poultry Corp. v. United State*. Odmítavý přístup k opatřením prezidenta Roosevelta je zde jednoznačný.

James Clark McReynolds (v úřadu 1914-1941)

Další člen skupiny „Four Horsemen“ se narodil v Elktonu v Kentucky roku 1862. Práva studoval na University of Virginia. Usadil se v Nashvillu, kde se věnoval právní praxi. Po neúspěšné kandidatuře do Kongresu byl roku 1903 jmenován náměstkem ministra spravedlnosti pro antimonopolní odbor. Později rezignoval, ale už roku 1913 se stal na návrh Woodrow Wilsona ministrem spravedlnosti USA. O rok později jím byl jmenován na post přisedícího soudce Nejvyššího soudu.⁹⁰

McReynolds se stal překážkou ve snahách prosadit ústavnost progresivního New Dealu. Pokud byl někdo příliš liberální, dokonce s ním i odmítal hovořit, jako například se soudcem Johnem Clarkem. Netajil se antisemitismem a společnou řeč nikdy nenašel se soudci Louisem Brandeisem a Benjaminem Cardozo. Jako jedna z nejvíce znepokojujících osobností Soudu, byl znám svojí jedovatostí a se zmíněnými soudci dokonce nechtěl podepisovat společná stanoviska, ani sedět při oficiálních ceremoniích.⁹¹

Proslavil se nebývale vysokým počtem stanovisek, které prohlašovaly zákony Kongresu za neústavní. Jeho konzervativní názory byly neochvějné. Věřil v omezování role federální vlády a byl rezolutně proti jejím zásahům do hospodářství. Ani po nátlaku prezidenta Roosevelta svůj postoj k New Dealu

---

⁸⁹ Willis Van Devanter. *The free dictionary*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/Willis+Van+Devanter>

⁹⁰ The MURPHY, Norman, TIMANUS, Chuck, REILLY, Don, edited. *The Supreme Court of the united states: Its Beginnings and Its Justices 1790-1991*, Washington, DC: Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, 1992, s. 170

⁹¹ Jamec C. McReynolds. *Oyez*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: http://www.oyez.org/justices/james_c_mcroyolds

nezměnil a zůstal tehdy v opoziční menšině, která proti jeho opatřením neúnavně brojila.⁹²

McReynolds bojoval po celou dobu se zákony New Dealu. V případech *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, *Steward Machine Co. v. Davis.*, *United States v. Butler et al.*, *Carter v. Carter Coal Co*, *Schechter Poultry Corp. v. United State* a v *Případech zlaté doložky*, hlasoval vždy proti němu.

Pierce Butler (v úřadu 1923-1939)

Další z odpůrců New Dealu a součást známé čtveřice „Four Horsemen“ se narodil roku 1866 v Northfieldu v Minesotě. Na Carleton College studoval vědu a umění. V advokátní kanceláři v St. Paul se připravoval na právnickou profesi a v roce 1888 vstoupil do advokacie. Nejprve byl asistentem návladního pro kraj Ramsey, později se sám stal návladním. Úspěšný byl ale také v právní praxi, kde se nakonec stal starším společníkem prosperující advokátní kanceláře.⁹³

Butler byl demokrat a katolík. Kvůli jeho vyznání se při jeho volbě na pozici přisedícího soudce Nejvyššího soudu USA vytvořila opozice, která jej nepovažovala za přijatelného kandidáta. Nakonec však proti němu hlasovalo pouze osm senátorů.⁹⁴

Jako zastánce *laissez faire* hlasoval proti podpoře ústavnosti zákonů New Dealu, které se dostaly před Nejvyšší soud, v souladu s hlasováním jeho kolegů a členů „Four Horsemen“. Soud se stával postupně liberálnější a Butler byl jako konzervativcec rozrušený změnou výkladu Ústavy. V jednom ze svých disentů napsal: „*Toto není vláda práva, ale vláda rozmaru.*“⁹⁵

---

⁹² James Clark McReynolds. *The free dictionary*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/James+clark+mcreynolds>

⁹³ MURPHY, Norman, TIMANUS, Chuck, REILLY, Don, edited. *The Supreme Court of the united states: Its Beginnings and Its Justices 1790-1991*, Washington, DC: Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, 1992, s. 178

⁹⁴ Pierce Butler. *Oyez*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: http://www.oyez.org/justices/pierce_butler

⁹⁵ Pierce Butler. *The free dictionary*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/pierce+butler>

George Sutherland (v úřadu 1922-1938)

Roku 1862 v Anglii v Buckinghamshiru se narodil poslední z výše zmiňované čtveřice George Sutherland, jehož rodina se po emigraci do USA usadila ve Springville v Utahu. Právní vzdělání získal na University of Michigan. Věnoval se právní praxi v Provo a potom, co byl Utah přijat do Unie, byl zvolen do jeho prvního senátu. O čtyři roky později získal mandát ve Sněmovně reprezentantů Spojených států. Do doby, než byl jmenován soudcem Nejvyššího soudu USA, působil v různých státních funkcích.⁹⁶

Jak ve své praxi, tak i v průběhu svého působení na Nejvyšším soudu, kritizoval tento konzervativní republikán rozpínavé tendence federální vlády. V případech *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, *Steward Machine Co. v. Davis*, *United States v. Butler et al.*, *Carter v. Carter Coal Co*, *Schechter Poultry Corp. v. United State* a v *Případech zlaté doložky*, které nás zajímají, byl vždy v opozici k New Dealu. Své argumenty zakládal na due process z pátého a čtrnáctého dodatku Ústavy a dalších právních překážkách státní regulace a kontroly. Tento přístup byl později Soudem zavržen.⁹⁷

Věřil, že individuální práva jednotlivců jsou prvořadá a vláda by neměla zasahovat do jejich ekonomických aktivit. I přes své konzervativní názory na vládu a podnikání hájil Sutherland svobodu a právo. Zrušil například odsuzující rozsudek v případě známém jako *Skottsboro boys*.⁹⁸ Skupina mladých Afroameričanů byla tehdy odsouzena k smrti za údajné sexuální napadení dvou bílých žen.⁹⁹

---

⁹⁶ MURPHY, Norman, TIMANUS, Chuck, REILLY, Don, edited. *The Supreme Court of the united states: Its Beginnings and Its Justices 1790-1991*, Washington, DC: Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, 1992, s. 176

⁹⁷ George Sutherland. *Oyez*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: http://www.oyez.org/justices/george_sutherland

⁹⁸ Powell v. Alabama, 287 U. S. 45

⁹⁹ George Sutherland . *The free dictionary*. [online]. [cit. 2015-03-10]. Dostupné z: <http://legal-dictionary.thefreedictionary.com/George+Sutherland>

5. Významná rozhodnutí Nejvyššího soudu USA v období New Dealu

V rozhodování Nejvyššího soudu v období New Dealu nastalo několik zvrátů. Na úplném počátku Soud ponechal v platnosti některé zákony New Dealu či státní regulace, které se snažily zmírnit dopady ekonomické krize.

Například na základě rozhodnutí *Home Building & Loan Association v. Blaisdell* (1934) zůstal v platnosti zákon státu Minnesota poskytující úlevy majitelům domů, kteří měli hypotéku. Jednalo se o nastolení moratoria pro exekuční prodej zadlužených nemovitostí.¹⁰⁰

Ustanovení, které zakazuje státům přijmout zákony oslabující plnění ze smluvního závazku, nemá být používáno s takovou doslovnou přesností, s jakou se aplikují matematické vzorce. Ve stavu nouze sice nelze rozšířit pravomoc danou Ústavou, anebo zmenšit uložená omezení. Může však být poskytnuta příležitost přiznanou pravomoc využít. V rozhodnutí Soud v podstatě konstatoval, že se lze odchýlit od přesvědčení tvůrců Ústavy, neboť tato jejich přesvědčení musí být přizpůsobena potřebám doby.¹⁰¹

Podobně tomu bylo i v případě *Nebbia v. New York*, kde byl ponechán v platnosti zákon stanovující ceny mléka. Robert jako soudce zpravodaj vypracoval stanovisko, o kterém soudce Frankfurter řekl: „*Roberts napsal epitaf mylné představě, která si získala přízeň díky opakování tvrzení, že legislativní stanovení cen jako takové, by mohlo presumovat svoji protiústavnost.*“¹⁰² Namísto toho bylo dle Soudu na chvíli možné stanovit ceny či zavést jiné formy regulace, pokud to bylo přiměřené k udržení sociálních zájmů obyvatel. Jedním z mála dalších vítězství New Dealu na soudním poli v prvním Rooseveltově volebním období byly případy zlaté doložky, o kterých bude pojednáno níže. Naděje liberálního křídla soudu, že se výklad Ústavy přiklání na jejich stranu, se ukázaly pro tu dobu planými, neboť Roberts i předseda Hughes se připojili ve většině stanovisek ke konzervativní čtveřici. V období od roku 1934 do roku 1936 bylo

---

¹⁰⁰ SCHWARTZ, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 231

¹⁰¹ *Home Building & Loan Assn. v. Blaisdell* 290 U.S. 398, s. 425-428
SCHWARTZ, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 231

¹⁰² tamtéž, s. 231(vlastní překlad)

vydáno dvanáct rozhodnutí, která prohlašovala opatření New Dealu za neplatná.¹⁰³

Ve druhém Rooseveltově volebním období došlo ke zmiňovanému obratu v rozhodovací praxi Soudu a zákony „Druhého New Dealu“ byly zachráněny, a Soud již všechny ponechal v platnosti. V této kapitole se budu věnovat výběru nejznámějších rozhodnutí, která ilustrují vývoj rozhodování Soudu.¹⁰⁴

5.1 Případy zlaté doložky

Sousloví „případy zlaté doložky“ (anglicky Gold Clause Cases) představuje společné pojmenování tří podobných případů z období New Dealu. Všechny tyto případy byly rozhodnuty 18. února 1935 poměrem hlasů pět ku čtyřem. Jednalo se o: *Perry v. United States*, 294 U.S. 330; *Norman v. Baltimore & Ohio Railroad Co.*, 294 U.S. 240 a *Nortz v. United States*, 294 U.S. 317. Vždy byl soudcem zpravodajem Hughes a v disentu pokaždé McReynolds společně se zbytkem „Four Horsemen“.¹⁰⁵

K uvedení do problému je nutné říci, že se v průběhu krize prezident Roosevelt snažil všemožně získat kontrolu nad zlatem ve Státech, aby tak ochránil zlatou rezervu a zabránil prohloubení krize a zvýšení státního dluhu o téměř sedmdesát miliard dolarů. Ze strachu před devalvací papírové měny totiž Američané hromadili drahé kovy, které pro ně představovaly stálou hodnotu.¹⁰⁶ Snažili se vybírat své vklady u bank ve zlatě, což krizi pouze prohlubovalo. Aby tomu Roosevelt zabránil, vydal 6. března 1933 prohlášení, kterým vyhlásil bankovní prázdniny, čímž prakticky uzavřel všechny banky a zastavil bankovní operace.¹⁰⁷ Toto opatření, jako výborný rétor, podpořil promluvou vysílanou

---

¹⁰³ Další příklady zrušených zákonů lze nalézt v například v rozhodnutí *Hopkins Saving Assoc. v. Cleary*, *Railroad Retirement Board v. Alton*, *Ashton v. Cameron Country District*, *Rickert Rice Mills v. Fontenot* či *Louisville Bank v. Radford*.

¹⁰⁴ SCHWARTZ, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 234

¹⁰⁵ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000, s. 107
Případ *United States v. Bankers Trust Co.* 294 U.S. 240 byl rozhodnutím spojen s *Norman et al. v. Baltimore & Ohio Railroad Company* 294 U.S. 240.

¹⁰⁶ Toto přesvědčení je v USA podpořeno článkem I. oddílem 10 Ústavy, kde je statut zákonného platidla přiznán zlatým a stříbrným mincím ve všech státech Unie.

¹⁰⁷ V preambuli je uvedeno, že k vydání tohoto prohlášení prezidenta legitimuje zákon o obchodu s nepřítelem přijatý roku 1917. K takovým krokům by ho však zákon opravňoval pouze za válečného stavu. Roosevelt věděl, že zákon v původním znění, jako podklad jeho pravomoci dlouho neobstojí, a tak prosadil zákon o pomoci bankám v nouzi, který byl přijat 9. března

v rádiu v rámci již zmíněných „Fireside chats“. Neměl to být konec, ale začátek. Už v dubnu 1933 Roosevelt vydal nařízení, které zakazovalo hromadit zlaté mince, cihly a certifikáty. Adresáti tohoto nařízení byli nuceni odevzdat zmíněné věci a byla jim za ně vyplacena náhrada v penězích (existovaly i výjimky, na které se povinnost nevztahovala). Další velký nekontrolovatelný úbytek zlata však představoval institut „gold clauses“,¹⁰⁸ smluvní ujednání, které mělo zaručit stabilitu závazku.

Roosevelt věděl, že i to musí být právně ošetřeno. V červnu schválil Senát a Sněmovna Reprezentantů společnou rezoluci, ve které odstoupil od užívání zlatého standardu a zrušil všechny budoucí i současné zlaté doložky. U některých obchodníků se zlatem a soukromých vlastníků se to setkalo s velice negativní odezvou. Mnoho z nich bylo rozhodnuto bránit zásah do svých soukromých práv před soudem.¹⁰⁹

Všichni žalobci ze zmíněných případů se dostali se svými nároky do novin. Případy zlaté doložky se neobešly bez zájmu americké veřejnosti. Mezi ty nejznámější patřil John M. Perry, právník z New Yorku, který před soud předložil svůj nárok ze státních dluhopisů „Liberty bonds“. Norman C. Norman z New Yorku vlastnil dluhopisy Baltimorské a Ohijské železnice v hodnotě tisíc dolarů. William Bixby byl částečný správce dluhopisů obrovské hodnoty železnice v Iron Mountain (jedná se o rozhodnutí přidružené k *Norman*). F. Eugene Nertz zase tvrdil, že mu vláda dluží za zlaté certifikáty rozdíl mezi tím, co by dostal ve zlatě a tím, co dostane ve zdevalvovaném dolaru.¹¹⁰

1933. Tento zákon provedl ratificací dosavadních aktů prezidenta a také novelizoval zákon o obchodu s nepřitelem tak, že prezident získal pravomoc vydávat opatření také v době míru, nastane-li nouzový stav.

CHUDOBA, Jan. *Formy veřejnoprávní intervence do soukromého práva na pozadí ústavnosti během velké deprese ve Spojených státech*. [online]. In: *Dny práva 2011*. Brno: Masarykova univerzita, 2011, s. 4-7. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: http://www.law.muni.cz/sborniky/dny_prava_2011/files/prispevky/10%20Ovlivnovani%20sfery/10%20chudoba.pdf.

¹⁰⁸ Jednalo se o doložky, které ve smluvních závazcích zaručovaly vyplacení plnění ve zlatě. Následkem jejich zrušení bylo, že závazky mohly být vypláceny pouze v klasické měně.

¹⁰⁹ CHUDOBA, Jan. *Formy veřejnoprávní intervence do soukromého práva na pozadí ústavnosti během velké deprese ve Spojených státech*. [online]. In: *Dny práva 2011*. Brno: Masarykova univerzita, 2011, s. 1-10. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: http://www.law.muni.cz/sborniky/dny_prava_2011/files/prispevky/10%20Ovlivnovani%20sfery/10%20chudoba.pdf.

¹¹⁰ Forced gold clause case. *The Gettysburg time*. [online]. 11. únor 1935, s. 2. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=2202&dat=19350211&id=zAcMAAAAIBAJ&sjid=Ef0FAAAAIBAJ&pg=2553,1411718&hl=en>
Sues on gold clause. *Lawrence Daily Journal-World*. [online]. 3. červenec 1935, Kansas, s. 2. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z:

V těchto třech případech, které se dostaly před Nejvyšší soud, napadli věřitelé postup Kongresu při zrušení zlatých doložek jako narušení smluvní povinnosti a zkrácení majetku bez uplatnění řádného soudního procesu. Tyto jejich argumenty však nebyly kvitovány. Soud pohlédl na problém z jiného hlediska. Za rozhodující považoval pravomoc Kongresu regulovat měnový systém, kterou svým hlasem podpořil. Kongres díky ní mohl, a učinil tak, anulovat závazky, které se dostaly do střetu s jeho ústavní autoritou regulovat měnový systém. Také judikoval, že doložky fungovaly v soukromých smlouvách pouze jako zajištění platby v penězích.

V případě *Norman* Soud vyloženě řekl, že smlouvy obsahující zlatou doložku nejsou smlouvy, kde by bylo zlato považováno za zboží, ale jedná se o smlouvy na výplatu v penězích. Doložky podle něj slouží jako měřítko hodnoty závazků. Posoudil chování Kongresu jako rozumné s ohledem na okolnosti a situaci, protože Kongres se má zasazovat o zachování státních zdrojů zlata.¹¹¹

Stejně tak v případě *Nortz* Soud konstatoval, že zlaté certifikáty primárně vyzývají k platbě v dolarech, ne ve zlatě. Zlato v nich není komoditou. Soud proto neuznal, že by žalobci vznikla škoda vyčíslená na více než šedesát čtyři tisíc dolarů.¹¹²

S ohledem na zlaté doložky ve státních dluhopisech Hughes zjistil, že Kongres v rozporu s Ústavou oslabil svoje vlastní závazky. Nicméně uvedl, že majitelé dluhopisů mohou prokázat pouze minimální újmu z porušené smlouvy, neboť jim byl vyplacen ekvivalent v papírových penězích a nesmí svůj nárok žalovat u soudu pro žaloby proti státu. A právě nemožnost prokázat újmu byla jedním z důležitých argumentů.¹¹³

Žalobce nemůže, i přes to, že soud prohlásil tento krok Kongresu za protiústavní, vinit stát z ničeho jiného, než je škoda, kterou tím utrpěl. Škoda musí být zároveň posuzována podle ekonomické situace, za které k ní došlo. Soud nemůže říci, že by použití pravomoci Kongresem bylo pouze rozmarem nebo svévolí. To svědčí o faktu, že v rozhodnutí *Perry* si na jednu stranu Soud

---

<https://news.google.com/newspapers?nid=2199&dat=19350703&id=rYhSAAAIAIBAJ&sjid=Fb4MAAAIAIBAJ&pg=3714,2585974&hl=en>

¹¹¹ *Norman v. Baltimore & Ohio Railroad Co.*, 294 U.S. 240, s. 298-302, 311, 313

¹¹² *Nortz v. United States*, 294 U.S. 317, s. 324, 327

¹¹³ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000, s. 107

uvědomoval potřebnost kroku Kongresu a na druhou stranu věděl, že je Ústavou jen těžko ospravedlnitelný.¹¹⁴

Naproti tomu dissent McReynoldse přímo křičel, že akce Kongresu znamenala svévolnou konfiskaci majetku a finanční chaos a zamítnutí plnění národních závazků. „*Tak hrozným způsobem by se nezachoval ani Nero. Co se týká Ústavy, nelze říci víc, než že je pryč.*“, řekl, když četl jedno ze svých nesouhlasných stanovisek.¹¹⁵

Ačkoliv Nejvyšší soud v podstatě povolil Kongresu oslabit stávající kontrakty, případy zlaté doložky znovu potvrdily komplexní moc kongresu nad měnovou politikou. Prosazování zlatých doložek mohlo mít nepříznivý vliv na krizi zkoušené americké hospodářství. Jejich zrušení mělo tedy praktický dopad na ekonomiku.¹¹⁶

5.2 Schechter Poultry Corp. v. United States

V tomto rozhodnutí, které je známé jako případ „nemocných kuřat“, dochází k prvnímu zásadnímu zásahu do programu New Dealu. Rozhodnutí vydané Soudem 27. května 1935 prohlásilo NIRA za neústavní v poměru hlasů devět ku nule. Všichni soudci se postavili proti opatřením NIRA bez ohledu na to, že zákon poukazoval na výjimečnost krizové situace a jednání Kongresu odůvodňoval tak, že je založeno na ustanoveních Ústavy, známých jako Commerce Clause a General Welfare Clause.¹¹⁷ NIRA opravňovala prezidenta, aby schvaloval jednotlivé kodexy upravující pravidla poctivé hospodářské soutěže v jednotlivých odvětvích. NRA, která tyto kodexy vytvářela, byla také osočena z toho, že jí jsou dány příliš široké pravomoci. Soud pod vedením Charlese Evanse Hughese se

¹¹⁴ Perry v. United States, 294 U.S. 330, s 354-356

¹¹⁵ MCKENNA, Marian Cecilia. *Franklin Roosevelt and the Great Constitutional War: The Court-packing Crisis of 1937*. [online]. New York: Fordham University Press, 2002, s. 61. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=oPBjQegx8ZIC&printsec=frontcover&hl=cs&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false

¹¹⁶ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000, s. 107

¹¹⁷ První větu v oddílu 8., článku I. Ústavy Spojených států označujeme jako General Welfare clause a zní: „*V pravomoci Kongresu je ukládat a vybírat daně, cla, dávky a poplatky, platit dluhy, pečovat o obranu země a o všeobecný blahobyt;*“. Jako Commerce Clause nazýváme třetí odstavce téhož oddílu, článku I., který za pravomoc (označovanou jako commerce power) Kongresu považuje také: „*řídít obchod s cizími národy, mezi jednotlivými státy a indiánskými kmeny;*“. Překlad Ústavy pochází z: BORK, Robert H. *Amerika v pokušení: Právo vystavené svodům politiky*. Překlad: Zdeněk Masopust, Praha: Victoria Publishing, 1993, s. 374

však držel hesla, že mimořádný stav nevytváří ani nerozšiřuje pravomoci definované Ústavou.¹¹⁸

Jádrem případu byla vládní žaloba podaná na drůbežářskou firmu Schechter Poultry Corporation z Brooklynu. Tato firma se měla dopustit porušení osmnácti ustanovení kodexu o obchodování s živou drůbeží, který vznikl právě na základě NIRA. Nabízená drůbež například neměla odpovídat zdravotním normám, zákazníci měli možnost vybrat si jednotlivá kuřata přímo z klecí, jatka a překupníci neměli licenci podle příslušných předpisů, firma podávala nepravdivé reporty a nebyla schopna dělat reporty týkající se denních cen a objemů prodeje. Zaměstnanci pracovali i hodiny přesčas, aniž by za ně dostali řádně zapláceno a zároveň nebyla dodržena minimální mzda. Schechter Corporation byla shledána ve zmiňovaných osmnácti bodech vinnou Okresním soudem Spojených států pro obvod východního New Yorku.

Proti tomu namítala společnost Schechter, že došlo k nezákonnému přenesení pravomocí zákonodárné moci na moc výkonnou, ještě ke všemu ve věcech, které spadají mimo její autoritu. Navíc tvrdila, že některá ustanovení jsou v rozporu s klauzulí *due process*, která je obsažena v pátém dodatku Ústavy.¹¹⁹

Obvodní odvolací soud potvrdil rozsudek předchozího soudu v šestnácti bodech s výjimkou dvou týkajících se minimální mzdy a maximálního počtu týdně odpracovaných hodin. Ty považoval za překročení mezí regulace a pravomocí Kongresu. Proces postupoval k další instanci.

Věc se dostala po odvolání drůbežářské firmy před Nejvyšší soud, který se ovšem na případ nedíval z pohledu žaloby (to je, zda firma opravdu kodex porušila), ale z pohledu odvolání. Řešila tedy otázku, zda mohl mít prezident Roosevelt pravomoc, která může jinak náležet jedině moci zákonodárné. To znamená, zda v tak výjimečné situaci, kterou Velká deprese bez pochyby byla, mohl Kongres delegovat pravomoc na moc výkonnou.¹²⁰

Obžalovaná firma provozovala drůbeží jatka druhé kategorie v New Yorku. New York byl největším trhem s živou drůbeží v celých státech, přičemž devadesát šest procent drůbeže se na tento trh dostalo z jiných států a přibližně tři čtvrtiny sem byly přepraveny po železnici. Obžalovaná společnost tvrdila, že

---

¹¹⁸ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 275

¹¹⁹ *Due process* klauzule z pátého dodatku Ústavy zní takto: „...*nikdo nesmí být zbaven života, svobody nebo majetku bez řádného soudního procesu*;“

¹²⁰ MATOUŠEK, Jaromír. *Spojené státy americké. Hospodářsko-politický vývoj národa*. Praha: Fr. Borový, 1948, s. 334-335

nakupuje drůbež v New Yorku (i když sem byla transportována z jiného státu), ta je dovezena na jatka, kde je zpracována a určena k okamžitému přeprodeji do dvaceti čtyř hodin buďto řezníkům, nebo dealerům s drůbežím masem, kteří ho prodávají přímým spotřebitelům. Obžalovaná firma tvrdila, že jeho obchod se tedy odehrává pouze na poli vnitrostátního trhu, nikoliv toho mezistátního. Na základě těchto skutečností před Nejvyšším soudem znovu Schechter Corporation namítala, že se na její činnost kodex nevztahuje, protože se jedná o vnitrostátní obchod, který vláda nemá pravomoc podle Ústavy upravovat.¹²¹

Firma se svými argumenty před Soudem uspěla. NIRA byla rozhodnutím Soudu zrušena. To však s sebou neslo následky. Kodexy schválené na jejím základě přestaly najednou platit a některé společnosti znovu prodloužily pracovní dobu a snížily mzdu. Otřásl to také prestiží Roosevelta a zapůsobilo zároveň na vnější svět, který s USA obchodoval.

Po tomto rozhodnutí Roosevelt kritizoval Soud, že jeho interpretace Ústavy je zastaralá (takzvaně „horse and buggy“). Ve skutečnosti však prý program řízený NRA nefungoval a Nejvyšší soud ho jednomyslným rozhodnutím vlastně zachránil před trapným selháním. Každopádně však fungování NRA mělo být poučením pro další opatření New Dealu.¹²²

Několik měsíců před tím, než zákon utrpěl definitivní porážku, prohlásil Soud za neústavní jinou jeho část, která opravňovala prezidenta, aby zakázal mezistátní dodávky ropy vyprodukované nad povolené státní limity. K tomuto opatření prezident přistoupil proto, že ve třicátých letech cena ropy kolabovala kvůli nadprodukcí a jednotlivé státy vyvážející ropu nebyly schopné ji zvýšit bez zásahu Kongresu. Tato část NIRA byla nazývána jako opatření „hot oil“.

O „hot oil“ se jednalo v rozhodnutí *Panama Refining Co. v. Ryan* a šlo o první část New Dealu, která byla podrobená testu před Nejvyšším soudem. Osm soudců stálo proti této části NIRA, pouze jeden soudce Benjamin N. Cardozo vyjádřil své nesouhlasné stanovisko. Tvrdil, že takové jednání je právně ospravedlnitelné ekonomickou krizí a jako jediné může zabránit ekonomické katastrofě, protože pouze prezident se může touto věcí zabývat na denní bázi. Zároveň ale řekl, že se jedná o delegaci, která se trochu vymkla kontrole.¹²³

---

¹²¹ Schechter Poultry Corp. v. United States, 295 U.S. 495, s. 520-521

¹²² HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 276. Dle názoru C. Hermana Pritchetta.

¹²³ tamtéž, s. 231

Do roku 1935 Soud nikdy nezastával názor, že Kongres porušil zásady delegace moci dané Ústavou. Soud zde shledal narušení základního ústavního principu dělby moci. Důvody pro tuto delegaci však byly dobře pochopitelné a odůvodnitelné ekonomickou krizí. Charles Evans Hughes se vyjádřil v rozhodnutí tak, že Kongres nevytvořil žádný „základní standart“. Prezident tedy může jednat podle toho, jak se mu zlíbí a neexistují kritéria, která by vytvořila meze jeho rozhodování. V rozhodnutí *Schechter* je řečeno: „Kongres nemůže delegovat legislativní pravomoc na prezidenta, aby mohl neomezeně rozhodovat o tom, kdy je nutné či vhodné vytvořit zákonná pravidla pro obnovu nebo rozmach obchodu a průmyslu.“¹²⁴

5.3 United States v. Butler et al.

V případě *United States v. Butler* potkal podobný osud jako NIRA také zákon o zemědělské regulaci. Rozhodnutím ze dne 6. ledna 1936 byla vyslovena protiústavnost AAA. Soudcem zpravodajem byl Roberts, který byl jedním ze šesti soudců hlasujících proti AAA. V disentu se naopak ocitli Brandeis, Cardozo a Stone. V tomto rozhodnutí soud zpochybnil rozsah federální pravomoci ukládat daně. Tento zákon totiž, jak již bylo uvedeno výše, uvaloval daň na zpracovatele několika základních zemědělských komodit, aby z jejich výnosů mohl vyplácet náhrady farmářům, kteří souhlasili s omezením produkce. Právě tuto daň prohlásil Soud za neústavní.¹²⁵

Na jedné straně sporu o ústavnost těchto zpracovatelských daní stál stát a na druhé správci společnosti vyrábějící bavlněné oblečení. Jednalo se o firmu Hoosac Mills Corporation z Nové Anglie, tou dobou v konkurzu. Spojené státy předložily společnosti nárok na zaplacení zpracovatelské daně. Správci, z nichž byl jedním právě William M. Butler, bývalý státní senátor, doporučili nárok neuznat a odmítli daň zaplatit. Společnost totiž namítala, že Kongres nemá potřebné ústavní pravomoci k regulaci zemědělství, protože ty spadají do rozsahu kompetencí jednotlivých států a proto se jedná o nárok, který nemá oporu v Ústavě. Okresní soud však shledal daně platnými a nařídil společnosti zaplatit. Situace se otočila, když se věc dostala před odvolací soud. Ten se postavil na

---

¹²⁴ *Schechter Poultry Corp. v. United States*, 295 U.S. 495, 537

¹²⁵ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 43

stranu zbankrotované Hoosac Mills Corporatin, a tak došlo k tomu, že se vláda odvolala.¹²⁶

V kritizovaném stanovisku Nejvyššího soudu *United States v. Butler*, které bylo označeno za „naprosto neobratné“, postavil Soud vedle sebe příslušný uplatňovaný článek Ústavy a přezkoumávaný zákon, aby porovnal, zda vzájemně přesně odpovídají. Tento zjednodušený způsob výkladu Ústavy se v budoucnu ukázal jako nereálný.

Roberts ve stanovisku sice uvedl, že by zpracovatelská daň mohla být odůvodnitelná pomocí General Welfare Clause, ale zároveň tuto tezi ihned negoval a prohlásil ji za irelevantní. Okamžitě vtělil tento argument do úplně nového problému. Jestli byly výdaje uplatňovány pro uspokojení národního či lokálního blaha je nepodstatné, protože zákonem stanovený plán regulace a kontroly zemědělské produkce se dotýkal pravomocí vyhrazených státům a tak se dostal do střetu s desátým dodatkem.¹²⁷ Regulace a řízení hospodářství podle Soudu spadá do okruhu pravomocí států, to bylo zde cílem, kterého chtěl Kongres uložením daně dosáhnout.¹²⁸

Ostře kritizovali rozhodnutí disentující soudci, kteří Robertsovo počínání označili za „*zmrzačení pilířů Ústavy*“.¹²⁹ Stone varoval před soudcovskou arogancí, když řekl: „*Soud není pouze vládní agentura, která na sebe musí vzít schopnost vládnout...Pravomoc soudů prohlásit zákon za protiústavní podléhá dvěma hlavním zásadám, které by nikdy neměly zmizet ze soudního povědomí. Jednou z nich je, že soudy mají posuzovat pouze pravomoc vydávat zákony, ne jejich rozumnost a správnost. Další věcí je, že zatímco protiústavní použití pravomoci výkonných a zákonodárných složek vlád je předmětem soudního omezení, jediná kontrola našeho vlastního výkonu moci je naše sebekázeň.*“¹³⁰ Což byla velká výtka směřovaná ke konzervativnímu křídlu soudu. Ke Stonově

---

¹²⁶ *United States v. Butler*, 297 U.S. 1 s. 57-58

¹²⁶ MCKENNA, Marian Cecilia. *Franklin Roosevelt and the Great Constitutional War: The Court-packing Crisis of 1937*. [online]. New York: Fordham University Press, 2002, s. 131. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=oPBjQegx8ZIC&printsec=frontcover&hl=cs&source=gb_s_g_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false

¹²⁷ Desátý dodatek Ústavy zní: „*Práva, která ústava výslovně nepřiznává Unii ani je nevylučuje z pravomoci států, náleží jednotlivým státům, nebo lidu.*“

¹²⁸ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 43

United States v. Butler, 297 U.S. 1 s. 68

¹²⁹ *United States v. Butler*, 297 U.S. 1 s. 87

¹³⁰ tamtéž, s. 78-79, 87

radosti se zanedlouho kritizované stanovisko ve vztahu k New Dealu přestalo používat.¹³¹

Za zmínku stojí ve Stonově disentu také citát z rozhodnutí *Missouri, Kansas & Texas Ry. Co. v. May*, které psal soudce Holmes: "Je třeba mít na paměti, že zákonodárci jsou hlavními strážci svobod a blahobytu lidí na téměř stejně vysoké úrovni jako soudy."¹³² Podle mého názoru docela pěkně vyjadřuje postoj liberálního křídla k zásahům Soudu do New Dealu.

Pokud zapátráme také jinde než v judikatuře, najdeme záznamy o tom, že výsledek rozhodnutí nebyl bez zájmu veřejnosti. Dokládá to článek z 28. srpna 1935 vydaný novinami *The Pittsburgh Press*. Autor článku s titulkem „Zemědělský program je ohrožen soudním testem“ a podtitulkem „Případ *Hoosac Mills* bude průkopníkem dalším útokům na *New Deal*“, v něm avizuje, že Nejvyšší soud bude v případě rozhodovat, a že výsledek rozhodnutí bude mít mnohem závažnější dopad na Rooseveltův program než v předchozím rozhodnutí *Schechter*. Hrozí podle něj, že pokud bude opatření „postaveno mimo hru“, skončí vláda s mnohamilionovými dluhy ve vztahu k farmářům, bez prostředků na jejich zaplacení. Ty jsou získávány z daní, které by se přestaly vybírat. Rozhodnutí Soudu mělo konečně udělat jasno.¹³³

Zajímavé také je, že společnost Gallup přišla den před vydáním rozhodnutí s výsledky průzkumu veřejného mínění, který ukazoval, že většina americké populace je proti AAA (cca padesát čtyři procent). Důvodem mohlo být to, že zpracovatelské daně se promítly do cen, které platili všichni zákazníci, bez ohledu na svoje příjmy. Například tehdejší ministr zemědělství Henry Wallace v šedesátých letech zpětně hodnotil AAA takto: „V květnu 1933 jsme všichni dělali, co jsme mohli a Bůh k nám byl hodný, k farmářům a k celé zemi, když nás Nejvyšší soud zbavil zpracovatelské daně.“¹³⁴

---

¹³¹ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 43

¹³² *United States v. Butler*, 297 U.S. 1 s. 88

¹³³ *Farm program is threatened in court test*. *The Pittsburgh Press*. [online]. Pittsburg: Press Publishing Co., 28. srpen 1935, s. 7. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=1144&dat=19350828&id=9SEbAAAAIIBAJ&sjid=hksEAAAAIIBAJ&pg=1365,4488204&hl=en>

¹³⁴ MCKENNA, Marian Cecilia. *Franklin Roosevelt and the Great Constitutional War: The Court-packing Crisis of 1937*. [online]. New York: Fordham University Press, 2002, s. 141. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=oPBjQegx8ZIC&printsec=frontcover&hl=cs&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false

V budoucnu se nakonec ukázalo Robertsovo stanovisko, které zbavilo zemi daní, jako naprosto nehodnotné. Přetrvaly pouze argumenty ze Stonova disentu týkající se soudní sebekázně, kterých se v budoucnu při mnoha příležitostech dovolávali jak konzervativní, tak liberální menšiny soudců. V roce 1969 v rozhodnutí *Shapiro v. Thompson* připomněl soudce debakl v případě *Butler* a upozornil své kolegy, že schválené zákony přicházejí před soud s nesmírně silnou presumpcí zákonnosti a platnosti.

Program týkající se zemědělství, který byl v Butlerovi zavržen jako neústavní, byl v trošku jiné formě přijat znovu Kongresem a jeho ústavnost byla prohlášena v roce 1939 v rozhodnutí *Mulford v. Smith*. Z dnešního pohledu byl největším přínosem rozhodnutí *Butler* princip, který přeformuloval předseda Nejvyššího soudu Warren E. Burger v rozhodnutí z roku 1980 *Fullilove v. Klutznick*, když řekl, že pravomoc zasazovat se o veřejné blaho je nezávislou pravomocí svěřenou zákonodárci, která je oddělena od ostatních pravomocí Kongresu.¹³⁵

5.4 Carter v. Carter Coal Co.

K New Dealu patřila také úprava týkající se uhelného průmyslu. Kvůli jeho regulaci byl v roce 1935 přijat uhelný zákon (Bituminous Coal Conservation Act), který byl prohlášen za ústavně nekonformní v rozhodnutí *Carter* vydaném 18. března 1936. Soudcem zpravodajem byl pro tento případ Sutherland. V disentu se ocitli Cardozo, Brandeis a Stone. Částečný nesouhlas vyslovil také předseda Hughes.

Uhelný zákon se snažil zmírňovat obrovskou konkurenci a snižovat nadprodukcii v uhelném průmyslu. Zřizoval místní rady, které měly regulovat ceny uhlí. Uvaloval na prodané uhlí patnáctiprocentní daň a ten kdo přijal podmínky federální regulace, získal devadesát procent daně zpět. Mzdy byly v uhelném průmyslu strašně nízké a tak neustále hrozily stávkové nebo pracovní nepokoje, které někdy doprovázelo násilí. Proto měly rady pomáhat při kolektivním vyjednávání, byla stanovena minimální mzda a maximální pracovní doba.

---

¹³⁵ HALL, Kermit L. edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 43

Kongres tvrdil, že vydání tohoto zákona odpovídá jeho oprávnění regulovat mezistátní obchod.¹³⁶

Rozhodování Soudu vyvolal James Carter, akcionář Carter Coal Company se sídlem v District Columbia. Carter žaloval vedoucí pracovníky a ředitele Carter Coal Company, aby jim zabránil připojit se ke státní regulaci a odevzdávání daní. Carter tvrdil, že dodržování kodexu by mohlo jeho společnost poškodit, a tím i ublížit jeho investici. Ještě stejný den kdy zákon nabyl účinnosti, podal Carter žalobu k federálnímu soudu. Namítal, že zákon je protiústavní. Byl jedním z prvních vlastníků dolů, který řekl, že zákon považuje za první krok k socializaci uhelného průmyslu. Celé to však mělo být připravené ve spolupráci s Carter Coal Company. Carter na její schůzi představenstva (jedním z členů byl jeho otec) navrhl, aby společnost k úpravě nepřistoupila, ale hlasování bylo zmanipulované a předem bylo jasné, že jeho návrh bude odmítnut. Žalobu připravili firemní právníci a předali Carterovi, ten se snažil zařídit, aby tak společnost předešla placení daní.¹³⁷

Carter napadal také ustanovení týkající se určení hodinové mzdy a týdenní pracovní doby. Okresní soud v Kentucky posoudil zákon jako souladný s Ústavou. Nejvyšší soud District of Columbia prohlásil za ústavně nekonformní pouze úpravu mzdy a pracovních hodin a řekl, že ustanovení jsou oddělitelná od těch, která se týkají určování cen, a ta shledal platnými.¹³⁸

Když se případ dostal před Nejvyšší soud Spojených států, rozhodnutí pomohlo Carterovi ke kýženému výsledku. Většinové stanovisko soudce Sutherlenda totiž opominulo přímý vliv těžby uhlí na ekonomiku a tudíž podle něj nespadlo pod mezistátní obchod, ale jednalo se o čistě lokální činnost. Sutherland řekl, že ačkoli mohly být úmysly Kongresu chvályhodné, nemůže to být považováno za podstatné, protože commerce clause a desátý dodatek Ústavy

---

¹³⁶ STEPHENS, Otis H. Jr., SCHEB, John M. *American Constitutional Law: Sources of Power and Restraint, Svazek 1*. [online]. 5. Vydání, Boston: Cengage Learning, 2001, s. 136. [cit. 2015-02-28]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=OSE9AAAAQBAJ&pg=PA43&dq=American+legislation+of+1935&hl=cs&sa=X&ei=_vbyVKXBIIIPNdqfGcAK&ved=0CEYQ6AEwBQ#v=onepage&q=American%20legislation%20of%201935&f=false

HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 48-49

¹³⁷ MCKENNA, Marian Cecilia. *Franklin Roosevelt and the Great Constitutional War: The Court-packing Crisis of 1937*. [online]. New York: Fordham University Press, 2002, s. 202-203. [cit. 2015-03-24]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=oPBjQegx8ZIC&printsec=frontcover&hl=cs&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false

¹³⁸ *Carter v. Carter Coal Co.*, 298 U.S. 238, s. 243

jasně definují, které sféry spadají do vlivu federální a které do vlivu státní vlády. Pravomoci Kongresu jsou rigidním výčtem uvedeny v Ústavě a kongres je nesmí překračovat, aby byla zachována hranice mezi vládou států a vládou federální a nebyla tak ohrožena integrita ústavního systému. Kongres podle něj v tomto případě překročil své pravomoci.¹³⁹

Sutherland napsal: „*Každá cesta, která směřuje k zakázanému cíli, začíná prvním krokem; nebezpečí takového kroku spočívá v tom, že vláda má tendenci přebírat pravomoci států, a tak tato cesta může jejich pravomoci vyplenit, nebo - což se může rovnat tomu samému – je tak osvobodit od závazků, které jsou neodmyslitelně spojeny se státními svěřenými pravomocemi, a redukovat je tak, že ze států nebude více, než územní členění národního panství.*“¹⁴⁰

Kongres může regulovat obchod, pokud zboží vstupuje nebo přímo ovlivňuje mezistátní obchod. Vzhledem k tomu, že neshledal přímý vliv na mezistátní obchod a uhlí bylo jen ve fázi těžby, pravomocí regulovat těžbu uhlí disponují dle Ústavy pouze státy. Opět se tedy jedná o střet pravomocí státních a federálních. Federální vláda v této oblasti nemá ke regulaci žádnou pravomoc.¹⁴¹

Soudce Cardozo v disentaním stanovisku, ke kterému se připojili soudci Brandeis a Stone, řekl: „*Jsem přesvědčen, že tato zákonná úprava spadá do pravomoci centrální vlády v rozsahu, v němž stanovuje minimální a maximální ceny pro prodej uhlí v obchodních transakcích provedených v rámci mezistátního obchodu a také uskutečněných na poli vnitrostátního obchodu, které ho přímo a úzce ovlivňují.*“¹⁴²

Předseda Hughes souhlasil s většinovým názorem ve věci zneplatnění ustanovení upravujících pracovní podmínky v uhelném průmyslu. Co se týká regulace cen, souhlasil spíše s menšinou a řekl, že předmětná ustanovení nemusí být nezbytně zneplatněna.¹⁴³

Už o rok později v rozhodnutí *National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corp.* soud přijal názor z disentaního stanoviska soudce Cardozo. Commerce Clause se stala základem pro velkou změnu vztahu mezi federální vládou a státy a byla pod ní vztahována velká spousta věcí. Avšak začátkem

---

¹³⁹ HALL, Kermit L edited. The Oxford guide to United States Supreme Court decisions. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 48-49

¹⁴⁰ Carter v. Carter Coal Co., 298 U.S. 238, s. 265-266

¹⁴¹ HALL, Kermit L edited. The Oxford guide to United States Supreme Court decisions. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 48-49

¹⁴² Carter v. Carter Coal Co., 298 U.S. 238, s. 325-326

¹⁴³ tamtéž, s. 317-318

devadesátých let dal soud najevo svoji nespokojenost s tím, co považoval za mimořádné využívání pravomoci Kongresem regulovat obchod.

V roce 1995 se Soud vyjádřil v neprospěch federálního zákona v rozhodnutí *States v. Lopez* poměrem hlasů 5 ku 4. Tento zákon prohlašoval za nelegální držení střelné zbraně v prostorách veřejných a soukromých škol a jeho vydání bylo založeno na federální pravomoci regulovat mezistátní obchod. Vzhledem k tomu, že držení zbraně není ekonomická aktivita, nemohl Kongres odůvodnit vydání tohoto omezujícího zákona prostřednictvím Commerce Clause.

V rozhodnutí *Carter* sice ještě Kongres neuspěl s pokusem regulovat obchod a v jeho rámci pracovněprávní vztahy, později však byla velice často pro odůvodnění jeho zásahů využívána právě Commerce Clause, ale i to se postupem času vyvinulo.¹⁴⁴

5.5 West Coast Hotel Co. v. Parrish

V tomto rozhodnutí, přijatém 29. března 1937, došlo ke změně postoje Nejvyššího soudu k opatřením, které přinesl New Deal. Můžeme ho označit za jakýsi zvrat. Rozhodnutí bylo zveřejněno dva měsíce před tím, než prezident Roosevelt vynesl na světlo světa svůj návrh soudní reformy „Court-packing“ plan. Tomuto obratu, který Soud učinil, se začalo říkat „the switch in time that saved nine“. V pravý čas se soudce Roberts rozhodl přiklonit na stranu ekonomické regulace, ačkoliv ještě rok před rozhodnutím *Parrish* se Roberts v rozhodnutí *Morehead v. New York ex rel. Tiadlo* přiklonil k většině, která aplikovala závěry z rozhodnutí *Adkins* a zabránila tak stanovení minimální mzdy pro ženy. Proto si změna v jeho rozhodování vyžádala mnoho pozornosti a vyvolala spekulace, zda se tak nestalo na základě nátlaku prezidenta Roosevelta. Dva faktory svědčily proti. Zaprvé to, že většina v rozhodnutí *Morehead* stála na velmi chatrných základech a Roberts v podstatě svůj názor na problém nikdy nezměnil, protože v případě *Adkins* svoje stanovisko nikdy ani nevyjádřil. A za další, „Court-packing“ plan nejspíš neměl přímý vliv na jeho rozhodnutí, neboť byl zveřejněn

---

¹⁴⁴ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 48-49

až později. Vzhledem k tomu, že již před tím čelil Soud ostré kritice, nelze vyloučit, že Robertsovo hlasování bylo reakcí na tyto tlaky.¹⁴⁵

Kvůli okolnostem kolem rozhodnutí *Parrish* se však stejně mohlo zdát, že otočka soudu nastala více z důvodu plánované reformy, než tomu tak ve skutečnosti bylo. Rozhodnutí *Parrish* předznamenalo, že Soud bude více respektovat zásahy státu do ekonomiky tím, že podržel v platnosti washingtonský zákon a zastal se tak obrovského množství špatně placených zaměstnankyň. Tím také skončilo období amerických právních dějin nazývané jako „Lochner Era“.¹⁴⁶

Soud řešil odvolání proti rozsudku Nejvyššího soudu státu Washington, ve kterém bylo rozhodováno na základě žaloby pokojské Elsie Parrish a jejího manžela proti hotelové společnosti, u níž byla Elsie zaměstnána jako pokojská. Elsie byla manželkou dělníka na pile, se kterým měla šest dětí a sama se už ve třiceti sedmi letech stala babičkou (byla tedy opravdu prototypem ženy-matky). Pro představu uvádím, že ve svém úplně prvním zaměstnání dostávala Elsie dvacet dva centů na hodinu, později se její odměna vyšplhala na dvacet pět centů.¹⁴⁷ Mzda se také stala předmětem sporu. Ta stanovená státní radou (tehdy činila čtrnáct a půl dolaru za čtyřicet osm odpracovaných hodin týdně) byla vyšší než ta, která byla pokojské vyplácena, nebo i ta, kterou měla smluvně ujednánou. Žalující strana se domáhala vyplacení rozdílů mezd.¹⁴⁸

Soud prvního stupně se přiklonil na základě rozhodnutí *Adkins* na stranu hotelové společnosti. Nejvyšší soud státu Washington přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně a dal za pravdu Elsie Parrish a jejímu manželovi, kteří hotel žalovali.¹⁴⁹ Odvolatelem k Nejvyššímu soudu Spojených států byla hotelová

---

¹⁴⁵ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 329-330

¹⁴⁶ V rozhodnutí *Lochner v. New York* z roku 1905 zrušil Soud právní předpis omezující počet hodin, po které mohou pekaři pracovat. Rozhodl na základě přesvědčení, že by jím bylo porušeno právo na smluvní svobodu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem.

Za počátek tohoto období, které trvalo čtyřicet let, je obvykle považováno rozhodnutí *Allgeyer v. Louisiana* z roku 1897, kde již byla svoboda z klauzule due process ze čtrnáctého dodatku Ústavy vykládána jako ekonomická svoboda.

HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 329

¹⁴⁷ Laundry worker pleased she won court victory. *The Pittsburg press*. [online]. Pittsburg: Press Publishing Co., 30. březen 1937, s. 8. [cit. 2015-03-23]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=1144&dat=19370330&id=JCcbAAAIAIBAJ&sjid=C0wEAAAIAIBAJ&pg=4704,5748489&hl=en>

¹⁴⁸ *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, 300 U.S. 379, s. 300

¹⁴⁹ Elsie, tou dobou již zaměstnaná v prádelně, řekla tisku, že je ráda, že se Soud přiklonil na její stranu, nejen kvůli ní samotné, ale taky kvůli ostatním pracujícím ženám. Soud jí také přiznal odškodné ve výši dvě stě šestnáct dolarů, jako dorovnání řádné mzdy za dva roky práce v hotelu.

společnost, která tvrdila, že zákon, na jehož základě se protistrana dožadovala vyplacení rozdílu, odporuje klauzuli due process ze čtrnáctého dodatku Ústavy.¹⁵⁰

Celá léta před rozhodnutím *Parrish* byla smluvní svoboda podřazena pod práva na život, osobní svobody a majetek, které chránil Dodatek XIV., ačkoliv nikde nebyla explicitně zmíněna. Do té doby Soud trval na tom, že stát do smluvní svobody nemůže zasahovat a chránil ji zuby nehty. Pouze v několika rozhodnutích připustil oprávněnost státního zásahu do pracovněprávních vztahů za účelem ochrany bezpečnosti a zdraví při práci. Zaměstnanec nebyl však chápán jako slabší strana tohoto vztahu, a proto federální vláda ani státy neměly oprávnění zasahovat.

V rozhodnutí *Parrish* přehlasoval Soud poměrem hlasů pět ku čtyřem svoje rozhodnutí *Adkins v. Children's Hospital* z roku 1923. V rozhodnutí *Adkins* se také jednalo o minimální mzdu pro ženy. Jenže v té době byla smluvní svoboda nadřazena zájmům státu chránit bezpečnost a zdraví ženy při práci, a tak měla žena pouze takové možnosti a práva jako muž. Jeden ze soudců Sutherland se dokonce vyjádřil v tom smyslu, že stanovovat nejnižší možnou mzdu by bylo stejné, jako určovat nejvyšší možnou mzdu. Ve třicátých letech se ovšem situace postupně měnila a Soud nakonec ponechal v platnosti právní normu státu Washington, která určovala minimální mzdu pro ženy jako ústavně konformní.¹⁵¹

Soud v rozhodnutí většiny označil koncept smluvní svobody za fikci, která nevyplývá přímo z Ústavy. „*Co je to svoboda?*“, ptal se Hughes, který vypracoval rozhodnutí. „*Ústava nemluví o smluvní svobodě.*“, podotkl.¹⁵² Ústava chrání svobodu, ale nikdy to nesmí být na úkor přiměřené regulace společnosti. Roku 1908 v rozhodnutí *Muller v. Oregon* Soud podržel v platnosti právní předpis omezující počet hodin, po které mohou týdně ženy pracovat. V něm zdůraznil, že státy mají ženy chránit z důvodu, že jako matky dětí mají zásadní vliv na budoucí generace. V té chvíli Soud rozlišoval mezi zákonodárstvím omezujícím počet odpracovaných hodin a tím určujícím minimální mzdu. V rozhodnutí *Parrish* ovšem Hughes nenašel relevantní rozdíl mezi těmito dvěma způsoby regulace pracovněprávního vztahu. A konstatoval, že zákonodárci jednotlivých zemí by

---

Laundry worker pleased she won court victory. *The Pittsburg press*. [online]. Pittsburg: Press Publishing Co., 30. březen 1937, s. 8. [cit. 2015-03-23]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=1144&dat=19370330&id=JCcbAAAAIBAJ&sjid=C0wEAAAAIBAJ&pg=4704,5748489&hl=en>

¹⁵⁰ Tamtéž, s. 388

¹⁵¹ KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA*. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2013, s. 255-256

¹⁵² HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 329

mohli řešit zneužívání zaměstnanců, kteří dostávají od svých zaměstnavatelů méně, než je životní minimum.

Hughes zároveň znovu zdůraznil, že zákony které chrání zdraví a život žen při práci jsou zvláště důležité, protože nechrání pouze ženu samotnou, ale mají dopad také na celé společenství. Souhlasí tak s tím, že regulace je nutná pro zachování veřejného blaha státu Washington. Nízká mzda a špatné hygienické podmínky při výkonu práce mají na ženy a nezletilé zhoubný vliv a tím i na blaho společnosti. Je tak považováno za protiprávní zaměstnávat takové osoby za mzdu, nepostačující ani na jejich základní potřeby a za podmínek poškozujících jejich zdraví či morálku.¹⁵³ Opatření k jejich ochraně je přijato také s ohledem na závažnou hospodářskou situaci posledních let, která je stále alarmující i přesto, že již bylo dosaženo určitého oživení ekonomiky.¹⁵⁴

V rázném disentním stanovisku soudce Sutherland argumentoval proti washingtonskému zákonu tak, že muži a ženy si mají být právně rovni a taková legislativa, která s nimi jedná odlišně, zakládá svévolnou diskriminaci. Zároveň také odmítl, že by měl výklad Ústavy podléhat hospodářským vlivům. Soud dal však svým stanoviskem najevo, že v budoucnu otevírá možnosti moci zákonodárné a výkonné, aby mohla regulovat hospodářství, protože tato regulace je více věcí politickou než ústavní. Rozhodnutí *Adkins* bylo jednou pro vždy překonáno a zrušeno.¹⁵⁵

5.6 National Labor Relations Board v. Jones & Laughlin Steel Corporation

Dne 12. dubna 1937 vydal Soud rozhodnutí *Jones & Laughlin*. Patřilo ke čtyřem dalším, která byla vyřízena ke stejnému dni. Soud v nich potvrzoval ústavnost NLRA a ukázalo se, že se jedná o zásadní obrát v ústavní krizi kolem New Dealu. Soud, prostřednictvím stanoviska předsedy Hughese, dal totiž definitivně najevo, že ustoupil a nechá prezidenta zasahovat do pracovněprávních

---

¹⁵³ Předmětný zákon (anglicky Minimum Wages for Women) státu Washington také vytvořil komisi „Industrial Welfare Commision“, která měla vytvořit normy, které by upravily standardy pracovních podmínek pro ženy a nezletilé děti tak, aby s nimi bylo zacházeno přiměřeně k jejich věku a pohlaví. Později se tato komise změnila v „Industrial Welfare Committee.”

West Coast Hotel Co. v. Parrish, 300 U.S. 379, s. 388

¹⁵⁴ West Coast Hotel Co. v. Parrish, 300 U.S. 379, s. 398-399, 387

¹⁵⁵ HALL, Kermit L edited. The Oxford guide to United States Supreme Court decisions. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 329-330

KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA*. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2013, s. 256

vztahů. Podle tohoto rozhodnutí je Kongresu přiznána pravomoc zřídit zákonem Národní úřad pro pracovněprávní vztahy (National Labor Relations Board). Toto právo Kongresu podřadil soud pod jeho oprávnění regulovat mezistátní obchod a hospodářské vztahy.¹⁵⁶

Tisk se zmiňuje i o dalších případech, z nichž čtyři včetně *Jones & Laughlin*, byly rozhodnuty poměrem hlasů pět ku čtyřem, přičemž rozhodující hlas měl soudce Roberts. Jen v jednom stanovisku týkajícím se autobusového dopravce Washington, Virginia a Maryland Coach Company¹⁵⁷ se Soud vyslovil jednomyslně. V dalším případě se jednalo o nadnárodní zpravodajskou agenturu se sídlem v New Yorku The Associated Press,¹⁵⁸ kde se soud usnesl, že NLRA nenarušuje svobodu tisku, a tak může být na The Associated press aplikován. Mezi pět rozhodnutí patří také ta ve věci Fruehauf Trailer Company z Detroitu¹⁵⁹ a Friedman-Harry Marks Clothing Company, Inc z Richmondu.¹⁶⁰

Všechna podpořila NLRA. Soudcem zpravodajem byl pro tyto případy nejen Hughes,¹⁶¹ ale také Roberts. V budově soudu byl při vyhlášení velký rozruch, diváci stáli v dlouhé řadě, která se táhla až chodbou a čekali, jako by mělo jít o epochální rozhodnutí. Roberts prý jako obvykle mluvil z paměti. Hughes zase četl rychle a energicky. Nesouhlasně se vyjádřili ve všech případech rozhodnutých pět ku čtyřem opět „Čtyři jezdcí“. Neobešlo se to bez překvapení, když po Sutherlendově disentu k *The Associated press* neohlášeně vyrukoval se svým disentem k ostatním třem případům soudce McReynolds, který prý řekl: „*Sepsal jsem náš jednotný pohled a nepřestanu ho číst. Myslím, že Vám mohu poskytnout výklad k tomu, co tato stanoviska znamenají.*“¹⁶²

Hlavním rozhodnutím bylo však *Jones & Laughlin*. Soud v něm tentokrát odmítl due process a s ním smluvní svobodu ve prospěch státní ochrany práv zaměstnanců sdružovat se v odborech. Soud dále zastával názor, že národní vláda

---

¹⁵⁶ HALL, Kermit L edited. The Oxford guide to United States Supreme Court decisions. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 209

¹⁵⁷ Washington, Virginia & Maryland Coach Co. V. National Labor, 301 U.S. 142

¹⁵⁸ Associated Press v. Labor Board, 301 U.S. 103

¹⁵⁹ Labor Board v. Fruehauf Trailer Co., 301 U.S. 49

¹⁶⁰ Labor Board v. Friedman-Harry Marks Clothing Co., 301 U.S. 58

¹⁶¹ Noviny *Reading Eagl* lákají čtenáře na důležitá rozhodnutí Soudu palcovým titulkem na přední straně. Do článku také, z dnešního pohledu trochu bulvárně, zapracovaly informaci o důležitém jubileu předsedy Hughese, který slaví sedmdesáté páté narozeniny.

¹⁶² Major Victory for New Deal on labor law – Hughes and Roberts Deliver Opinions Validating Act In Interstate Commerce. *Reading Eagl*. [online]. 12. duben 1937, s. 1 a 12. [cit. 2015-03-24]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=1955&dat=19370412&id=VRoyAAAIBAJ&sjid=j eIFAAAIBAJ&pg=6002,2591866&hl=en>

může legitimně chránit právo zaměstnanců vytvářet odbory a účastnit se jich, jako prostředek účinné prevence před stávkami. Tato pravomoc se týká společností, které se účastní mezistátního obchodu, tzv. interstate commerce a nebo ho mohou ovlivnit.¹⁶³ Zároveň však také připustil, že pravomoc musí být posuzována s přihlédnutím k federálnímu systému a nesmí do ní spadat záležitosti ovlivňující mezistátní obchod jen velmi málo nebo vzdáleně, jinak by mohlo dojít k naprosté centralizaci vlády. Musí zůstat odlišení mezi vládou státní a federální.¹⁶⁴

Jones & Laughlin patřila mezi jednu ze čtyř největších ocelářských společností ve státech. Vyráběla ocelové a železné výrobky ze surovin většinou transportovaných z jiných států a sedmdesát pět procent jich končilo v jiných zemích než v Pensylvánii, kde působila. National Labor Relations Board zjistila, že obžalovaná společnost porušila National Labor Relations Act a dopustila se tak nekalých praktik tím, že diskriminovala členy odborů, zastrašovala je a zasahovala tak do jejich práva na samosprávné odbory. Údajně zašla v zastrašování a donucování tak daleko, že některé „nežádoucí“ zaměstnance propustila.¹⁶⁵

NLRB nařídil znovupřijetí deseti propuštěných pracovníků, u kterých měl podezření, že byli propuštěni kvůli organizaci odborů. Společnost se ovšem bránila tím, že její činnost se odehrává pouze ve státě Pensylvánie, což je taky jediné území, jehož obchod ovlivňuje. To, že se nachází mimo záběr pravomocí NLRB, stačilo jako argument nižším soudům, které se klonily k žalované straně. Úřad se ovšem odvolal, a tak se celý případ dostal před Nejvyšší soud.

Soudce Hughes ve stanovisku většiny uvedl, že právní předpis NLRA považuje za ústavně konformní a Kongresu náleží pravomoc tyto vztahy regulovat. Zároveň také řekl, že pro posouzení vlivu na mezistátní obchod není směrodatné, kde vykonává svoji činnost a nemusí se tedy jednat o výjimku z působnosti zmíněné právní úpravy. Soud dále ukázal, že si je vědom postavení zaměstnanců jako slabší strany. Zaměstnanci jsou vůči svým zaměstnavatelům bezbranní, a tak je organizace odborů nesmírně důležitá, neboť tak mají pracovníci šanci přiblížit se svým postavením a vyjednávací pozicí svému zaměstnavateli. Právo vybrat si své zástupce pro kolektivní vyjednávání může být

---

¹⁶³ HALL, Kermit L edited. The Oxford guide to United States Supreme Court decisions. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 209

¹⁶⁴ N.L.R.B. v. Jones & Laughlin Steel Corporation, 301 U.S. 1, s. 37

¹⁶⁵ tamtéž, s. 22, 26-27

dobrým prostředkem k nastolení sociálního míru. Naopak nemožnost kolektivně vyjednávat označuje za častou příčinu svárů.¹⁶⁶

Ocelářský průmysl je podle Hughese jedním ze základních a zároveň největších průmyslů v zemi. V případě suroviny jako je ocel, se společnost dostává na počátek zpracovatelského řetězce. Ovlivnění mezistátního obchodu je tak nevyhnutelné. A to i za předpokladu, že došlo k místnímu ovlivnění, které je přesně určeno a ohraničeno, protože i to může mít přesah do mezistátního obchodu.¹⁶⁷

Po rozhodnutí *Jones & Laughlin* byl výrobní průmysl zahrnut do pravomoci Kongresu upravovat mezistátní obchod. Na výrobu už nebylo nově nahlíženo jako na čistě lokální činnost, která je imunní vůči kontrole Kongresu, bez ohledu na dopad, který může na mezistátní obchod mít. Právo se tak přiklonilo zase k pojetí soudce Marshalla, který vnímal obchod jako jednotný celek, který je zahrnut pod Commerce Clause za předpokladu, že se jedná o obchod týkající se víc než jednoho státu. Díky tomu, ve výkladu pojmu mezistátní obchod nehraje roli pouze to, zda komodita skutečně překročí hranice států. Takže činnost, která je sama o sobě považována za místní, může být regulovatelná Kongresem, pokud má vliv na mezistátní obchod. Princip spočívá v tom, že po roce 1937 už právo nenazírá tyto činnosti izolovaně.

Přístup z *Jones & Laughlin* byl brzo použit v dalších případech týkajících se tohoto typu průmyslu. V rozhodnutí *Sunshine Anthracite Coal Co. v. Adkins* ponechal soud v platnosti právní předpis Kongresu regulující uhelný průmysl, který byl v mnoha směrech podobný tomu, který byl v roce 1936 anulován. Stejně tak zachoval zákon o zemědělské regulaci z roku 1938 (Agricultural Adjustment Act of 1938) díky rozhodnutí *Mulford v. Shmith*. Zákon se v základních rysech opět shodoval se stejnojmenným starším zákonem, zrušeným taktéž roku 1936.¹⁶⁸

---

¹⁶⁶ tamtéž, s. 3

¹⁶⁷ KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA*. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2013, s. 257-258

¹⁶⁸ SCHWARTZ, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 242

5.7 Steward Machine Co. v. Davis

O Social Security Act se rozhodlo 24. května 1937 ve věci *Steward Machine Company v. Davis*. Těsným poměrem hlasů 5 ku 4 vyhrálo liberální křídlo. Za soud psal stanovisko soudce Cardozo, všichni „Čtyři jezdcí“, Sutherland, Butler, McReynolds i Van Devanter, se vyjádřili v nesouhlasném stanovisku.

Předmětný zákon kromě dalších věcí ustanovoval mechanismy pro poskytování podpory v nezaměstnanosti a dávek ve stáří. V roce 1937 na jeho základě platilo daně využívané na dávky v nezaměstnanosti a ve stáří asi dvacet šest milionů pracovníků a necelé tři miliony zaměstnavatelů. Po celou dobu svojí existence byl dobrým zdrojem pro ústavní spory. V prvním důležitém případě, který se ho týkal, *Steward Machine Company v. Davis*, byla v platnosti ponechána napadená část zákona o podpoře v nezaměstnanosti.¹⁶⁹

Žaloba byla předložena Charles C. Steward Machine Company, která byla jednou z dvou tisíc společností v Alabamě, které nedosáhla svého cíle zabránit vládě ve vybírání daní u nižších soudů. Společnost, která měla pouze osm zaměstnanců, podala žalobu na Harwella G. Davise, alabamského úředníka, který vybíral daně, a požadovala náhradu 46.14 dolarů. Advokáti žalobce argumentovali prostřednictvím rozhodnutí *United states v. Butler*, které prohlásilo za neústavní daně uvalené na zpracovatele některých zemědělských komodit. Podle nich byl systém daní na dávky v nezaměstnanosti stejné povahy jako podpora, kterou z daní zpracovatelů získali zemědělci. Kongres podle nich v tomto případě překročil svoje pravomoci ukládat daně, protože se dostaly do střetu s Desátým dodatkem vyhrazenými pravomocemi států, které Ústava prostě federální vládě nepřiznává.¹⁷⁰

Soud v této věci přijal stanovisko, že daň, kterou platí zaměstnavatel z vyplacených mezd a která přináší výnosy do fondu pro sociální zabezpečení nezaměstnaných, je Ústavou připuštěna v článku I, odstavci 8, který zaručuje Kongresu, aby ukládal a vybíral daně k zabezpečení všeobecného blahobytu Spojených států. Cardozo a ostatní soudci z liberální většiny odmítli vykládat

¹⁶⁹ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 294 -295

¹⁷⁰ MCKENNA, Marian Cecilia. *Franklin Roosevelt and the Great Constitutional War: The Court-packing Crisis of 1937*. [online]. New York: Fordham University Press, 2002, s. 433-435. [cit. 2015-03-24]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=oPBjQegx8ZIC&printsec=frontcover&hl=cs&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false

Desátý dodatek Ústavy jako omezení Kongresu ukládat a vybírat daně a rozšířili výklad pojmu všeobecného blahobytu (*general welfare*).¹⁷¹

K argumentu případem *Butler* soud řekl, že se tehdy nejednalo o daň v pravém slova smyslu, výnosy byly vyhrazeny jen na příspěvky farmářům, kteří přistoupili na podmínky. Šlo o pokus regulovat produkci bez souhlasu státu, kterého se dotýkala. Platby farmářům byly spojeny s uzavřením smlouvy pod nátlakem, která byla ve své podstatě nezákonná. Nic z toho se nadá na případ aplikovat. Výnosy této daně nejsou určeny žádné zvláštní skupině a zákon předpokládá kooperaci se státy.¹⁷²

Soud se potýkal i s tím, že není zákonné danit právo, a že zaměstnanecký poměr jako takový není přípustný ke zdanění. Dá se však definovat jako podnikatelský vztah a podnikání je legitimním předmětem daňové pravomoci.¹⁷³ Soud v rozhodnutí uvedl, že právo zaměstnávat může být zdaněno. Problém nezaměstnanosti je jak národní tak místní a peníze z daní mohou být použity k prosazení veřejného blahobytu a pomoci nezaměstnaným a jejich rodinám v ekonomické krizi vyhnout se katastrofě.¹⁷⁴

Soudci v disentu se přiklonili na stranu žalobce a shledali tyto daně v rozporu s Desátým dodatkem Ústavy. Soudce Sutherland napsal: „*Pokud chceme přežít jako Spojené státy, musí být udržována rovnováha mezi pravomocemi národními a těmi státními.*“¹⁷⁵

Stejného dne bylo rozhodnuto také ve věci *Helvering v. Davis*, kde se projednával stejný zákon, tentokrát části týkající se dávek ve stáří. Většina byla ale nyní silnější (sedm ku dvěma), takže tato ustanovení nebyla v ohrožení. I tady byl soudcem zpravodajem Cardozo. V disentu byl Butler a McReynolds.

Tentokrát podal žalobu k federálnímu okresnímu soudu v Massachusetts George Davis, akcionář Edison Electric Illuminating Company z Bostnu. Tvrdil, že daně uvalené na zaměstnance a zaměstnavatele jsou protiústavní a žádal, aby je jeho společnost nemusela platit, protože jí nic nepřináší a spíš hrozí, že

---

¹⁷¹ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 294 -295

¹⁷² *Steward Machine Co. v. Davis*, 301, U.S. 548, s. 592

¹⁷³ VILE, John R., *Essential Supreme Court Decisions: Summaries of Leading Cases in U.S. Constitutional Law*. 15. vydání [online]. Maryland: Rowman & Littlefield Publishers, 2010, s. 433-435. [cit. 2015-03-24]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=nQO_AAAAQBAJ&printsec=frontcover&dq=Essential+Supreme+Court+Decisions:+Summaries+of+Leading+Cases+in+U.S+...&hl=cs&sa=X&ei=5TcTVfShI5L7aJrwgoAB&ved=0CCKQ6AEwAA#v=onepage&q&f=false

¹⁷⁴ *Steward Machine Co. v. Davis*, 301, U.S. 548, s. 578, 586

¹⁷⁵ tamtéž, s. 616

společnosti způsobí nenahraditelnou škodu. Soud prvního stupně prohlásil daně za ústavní. Odvolací soud ovšem rozhodnutí zvrátil opačným směrem. Daňový komisař Guy Helvering a výběrce daní William Welch působící v Massachusetts zasáhli a požádali, aby byl případ předložen Nejvyššímu soudu USA a ten rozhodl o platnosti daní.¹⁷⁶

I v tomto rozhodnutí bylo přijato extenzivní pojetí daňové pravomoci Kongresu a vyvráceno, že by Desátý dodatek Ústavy zakazoval Kongresu používat daňovou pravomoc pro zvýšení příjmů za účelem tradičně vyhrazeným státům. K tomu Soud poukázal na to, že Social Security Act vznikl v reakci na národní kalamitu, která by nemohla být vyřešena bez koncentrace úsilí do federálních rukou.¹⁷⁷

V rozhodnutí přímo stálo, že schéma federálních dávek ve stáří, vytvořené na základě hlavy II zákona o sociálním zabezpečení, není v rozporu s Desátým dodatkem Ústavy. Kongres může takto získané peníze použít pro účely vytvoření obecného blahobytu. Když se určuje hranice mezi tím, co je obecný blahobyt, a tím co není, má být soudy respektován výklad Kongresu, není-li zjevně svévolný. V tomto případě je problematika zabezpečení lidí ve stáří, stejně jako otázka nezaměstnanosti národním i místním problémem. Je důvod domnívat se, že zákony a prostředky jednotlivých států nemohou tyto záležitosti efektivně řešit bez zásahu federální vlády.¹⁷⁸

Odlíšné stanovisko soudců McReynoldese a Butlera bylo velice krátké a opět pouze konstatovalo rozpor s Desátým dodatkem.¹⁷⁹

Jen pár dní před těmito rozhodnutími ohlásil svůj odchod do důchodu soudce Van Devanter. Po čtyřech letech netrpělivého očekávání prezidenta Roosevelta konečně nastal ten okamžik, kdy mohl na Soud nominovat vlastního kandidáta. Jeho velice kritizovaný plán soudní reformy court-packing plan sice neprošel, ale už nebyl potřeba. Jak vtipně podotkl senátor z Jižní Karolíny James F. Byrnes: „Proč běžet na vlak, potom co jste ho chytli?“¹⁸⁰

---

¹⁷⁶ ATTARIAN, John. *Social Security: False Consciousness and Crisis*. [online]. New Brunswick: Transaction Publisher, 2002, s. 101. [cit. 2015-03-24]. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=zBQ0BzYdtiUC&pg=PA116&dq=helvering+v.+davis&hl=cs&sa=X&ei=WjgTVdeRBITLaJz_gsgI&ved=0CCAQ6AEwAA#v=onepage&q=helvering%20v.%20davis&f=false

¹⁷⁷ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 126

¹⁷⁸ *Helvering v. Davis*, 301 U.S. 619, s. 640

¹⁷⁹ *tamtéž*, s. 646

¹⁸⁰ HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. s. 126

6. Závěr

Nejvyšší soud Spojených států amerických se v období New Dealu, které bylo předcházeno Velkou hospodářskou krizí, ocital před velkým dilematem. Je prospěšnější omezit některá osobní práva jednotlivců v zájmu celé společnosti, nebo se musí soud chránící ústavnost držet zažitých pravidel a výkladů a ignorovat mimořádnost situace, ve které se jeho země ocitá? Tuto otázku si nekladl pouze Nejvyšší soud v USA. Pokud hledáme další příklady, nemusíme chodit daleko. Český ústavní soud také čelí podobným problémům.

Obecně se dá říci, že Nejvyšší soud USA se v první fázi New Dealu rozhodl upřednostnit práva jednotlivce na úkor blaha společnosti jako celku. Stejně se projevil i náš Ústavní soud například v nálezu *Pl.ÚS 53/10* ve věci retroaktivního zdanění a snížení státního příspěvku na stavební spoření, když dal přednost ochraně bagatelního omezení osobních práv, před vytvořením systému úsporných opatření, která jsou v období ekonomické krize velmi důležitá. Je však nutné přihlídnout k principu proporcionality a uvědomit si, že „*schopnost porušit základní práva a svobody je třeba posuzovat materiálně v kontextu aktuálních sociálních a ekonomických poměrů ve společnosti (tedy v okamžiku rozhodování Ústavního soudu)*“¹⁸¹, jak citoval ve svém odlišném stanovisku soudce Stanislav Balík.

Popsaná rozhodnutí ukazují, že nakonec i Nejvyšší soud Spojených států došel k závěru, že je třeba posuzovat případy v aktuálním kontextu doby a že je nezbytné aktualizovat myšlenky, které vložili do Ústavy její tvůrci, kteří nemohli předpokládat všechny situace, neboť se ocitali v naprosto jiném čase. Postavení Soudu v rámci ústavní struktury se tak změnilo. Soud, který v předcházejících letech pasoval sám sebe do funkce nejvyššího dohlázeatele nad správností a rozumností napadených právních předpisů, ustoupil do pozadí. Ponechal tak zákonodárci pravomoc jemu vlastní, a to přijímat právní předpisy. Pokud by Soud (a to se netýká jen Nejvyššího soudu spojených států) nezasahoval jen minimálně a v opravdu odůvodněných případech, mohlo by se stát, že tak bude narušena rovnováha mezi jednotlivými mocemi. V USA po roce 1937 proto přestává platit

---

¹⁸¹ Z odlišného stanoviska soudce Stanislava Balíka k nálezu Ústavního soudu *Pl.ÚS 53/10*, s. 43. <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=PI-53-10>

doktrína soudní nadřazenosti Nejvyššího Soudu, která vyvrcholila právě v období New Dealu.¹⁸²

Nikdo, ani soudy, by si neměl svým jednáním usurpovat moc. Soudci by vždy měli odhlédnout od svého původu, politických preferencí a celkového názorového ladění a řídit se zákonem a skutečnostmi, které jsou k jeho výkladu nutné zohlednit. Stejně tak jako všechno ostatní i právo se vyvíjí a ani rozhodovací praxe soudů by tento vývoj neměla ignorovat. Pokud se velmi dynamicky mění společnost a mění se i podmínky, ve kterých právo působí, jak trvalá může být ústava ve smyslu jejího konstantního výkladu? Nejvyšší soud Spojených států svým novým postojem k New Dealu vykročil z minulosti do přítomnosti.

Osobně se domnívám, že Soud neměl zasahovat do regulace, která byla odůvodněná mimořádným stavem ekonomiky, přestože se naskytá otázka, kam až mohl zákonodárce zajít. To co Roosevelt požadoval, bylo z tehdejšího převažujícího pohledu proti zažitému chápání Ústavy. Kde je tedy ta hranice? Kdy se pouze výklad mění, kdy se již přizpůsobuje a kdy už jde o zásah do ústavnosti?

Úplným závěrem bych ráda řekla, že tato práce nezpracovává téma v celé jeho šíři, ale zaměřuje se pouze na výšeč zmíněnou v úvodu. Vzhledem k velkému množství materiálu, k povaze a rozsahu práce by to ani nebylo možné. Charakter práce umožňuje penzum informací v budoucnu rozšířit. Vzhledem k tomu, že se pro českého čtenáře jedná o téma málo zpracovávané, mohlo by být pro mnohé atraktivní.

---

¹⁸² SCHWARTZ, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, s. 245

7. Resumé

This master thesis is divided into four sections, which provides the reader with an introduction into the topics of the Great Depression, the “New Deal”, the institution of the Supreme Court of the United States and the most important decisions taken by the Supreme Court during this period.

The first section describes the economic situation in the United States of America in the nineteen-twenties. Initially, the United States were economically and technically strongly developing. The root causes of the economic crisis are characterized, which affected all citizens of the United States. It also describes the life and status of new president of the United States, F. D. Roosevelt.

Despite their strong believe into the unlimited growth potential of the American entrepreneurship, the citizens of the United States found themselves in a very serious crisis. A significant number of citizens faced unemployment, numerous banks crashed, the stock exchange collapsed and a high number of corporations were forced into bankruptcy due to lack of financial capital. The population was confronted with losing their mortgage-financed houses and also their agricultural property. In particular, the agricultural sector overall was in a very desperate situation. The government in charge was not able to react appropriately and this offered the opportunity for F. D. Roosevelt to come into power and to promise the American society the “New Deal”.

In the second section, the thesis focuses on the fundamental description of the legislation of the “New Deal” as this can be sequenced into two main phases. The first few laws have been passed in the so-called “first hundred days”. The launch of the legislation process in the “second hundred days” was the result of the missing success of the first “New Deal”. This chapter does not only describe the most important laws that have been passed but also shows the constitutional crisis of the “New Deal”. Conflicts between the President and the Supreme Court were a daily occurrence in this time until the situation has been remedied in 1937 thanks to a change of how the constitution of the Supreme Court has been interpreted.

The third section focuses on the institution of the Supreme Court. In basic manner it describes the court system in the United States, which is segregated into federal court and state court. It also focuses on the personalities of the judges of the Supreme Court who were instrumental in deciding about the law of the “New

Deal” and which was part of the Hughes Court. This part is also dedicated to the nomination of the judges into their positions, the composition of the court, education and remuneration of judges.

Finally, the last section introduces an extract of the most important decisions taken by the Supreme Court of United States in the period of the “New Deal” and is the key part of the thesis. The key decisions are described and analysed. The arguments of the court are being presented which initially lead to sharp criticism of the “New Deal” and later to a full acceptance. The decision making process copies the Supreme Court. The cases cover mainly the possibilities of regulation of relations in business and contracts e.g. positioning of the employee and the employer.

In order to compile this thesis, both Czech and foreign literature has been used, in particular the American literature. Due to the lack of foreign book sources in our country, this thesis is mainly based on books and text extracts accessible via internet. So far, this topic has not been dealt with in detail in the Czech Republic. Obviously, it would be possible to extend this work in order to further explore its content for the Czech reader.

8. Seznam literatury

1) Literatura

a) Česká

- BLUNDELL, Nigel. *Franklin Delano Roosevelt: Ilustrovaný životopis*. Překlad Ivan Ryčovský, Praha: Columbus, 1997, 96 s. ISBN: 80-85928-71-X.
- BORK, Robert H. *Amerika v pokušení: Právo vystavené svodům politiky*. Překlad: Zdeněk Masopust, Praha: Victoria Publishing, 1993, 421s. ISBN: 80-85605-19-8.
- FOLSOM, Burton Jr. *Tři mýty o Velké hospodářské krizi*. In: Holman, R.; Loužek, M.; Tajovský, L. (eds.). *Velká deprese: sborník textů*. Praha: CEP, 2004, 110 s. ISBN: 80-86547-38-8.
- GRAUBARD, Stephen. *Prezidenti: proměna instituce amerického prezidenta od Theodora Roosevelta k Georgi W. Bushovi*. Překlad Luděk Bednář, Praha: BB art, 2007, 809 s. ISBN: 978-80-7341-973-8.
- HEIDEKING, Jürgen. MAUCH, Christof. *Dějiny USA*. [online]. Překlad Jana Kvěšková, Praha: Grada, 2012, 464 s. ISBN: 978-80-247-2894-0
Dostupné z: <https://books.google.cz/books?id=kEBY7S29so8C&pg=PA344&lpg=PA344&dq=imperi%C3%A1ln%C3%AD+prezidentstv%C3%AD&source=bl&ots=IUCrQKgEX0&sig=8Ar1UcCM80gjkGYW5bfeSvmZoFQ&hl=cs&sa=X&ei=qPvqVOP6MNHhaL38gdgL&ved=0CCcQ6AEwAg#v=onepage&q=imperi%C3%A1ln%C3%AD%20prezidentstv%C3%AD&f=false>
- HOLMAN, Robert. *Výročí propuknutí Velké hospodářské deprese*. In: Holman, R.; Loužek, M.; Tajovský, L. (eds.). *Velká deprese: sborník textů*. Praha: CEP, 2004, 110 s. ISBN: 80-86547-38-8.

- CHUDOBA, Jan. *Formy veřejnoprávní intervence do soukromého práva na pozadí ústavnosti během velké deprese ve Spojených státech.* [online]. In: *Dny práva 2011*. Brno: Masarykova univerzita, 2011, 12 s. ISBN: 978-80-210-5917-7. Dostupné z: http://www.law.muni.cz/sborniky/dny_prava_2011/files/prispevky/10%20Ovlivnovani%20sfery/10%20chudoba.pdf.
- KOHOUT, Pavel. *Mechanismus a důsledky „Černého pátku“ 1929*. In: Holman, R.; Loužek, M.; Tajovský, L. (eds.). *Velká deprese: sborník textů*. Praha: CEP, 2004, 110 s. ISBN: 80-86547-38-8.
- KUKLÍK, Jan a SELTENREICH, Radim. *Dějiny angloamerického práva*. Praha: Leges, 2007. 879 s. ISBN 978-80-7201-688-4.
- KUST, Jan. *Nejvyšší soud USA*. Praha: Ústav práva a právní vědy, 2013, 408 s. ISBN 978-80-905247-6-7.
- MATOUŠEK, Jaromír. *Spojené státy americké. Hospodářsko-politický vývoj národa*. Praha: Fr. Borový, 1948, 589 s. CNB: cnb000713491
- OHEROVÁ, Jana. *Anglicko-český právní slovník*. 3., přeprac. a rozš. vyd. Praha: Linde, 2005, 540 s. ISBN 80-720-1553-2.
- SMILEY, Gene. *Nový pohled na velkou hospodářskou krizi: přehodnocení jejích příčin a následků*. Překlad Hana a Vladimír Rogalewiczovi. Praha: Wolters Kluwer ČR a Liberální institut, 2009, 180 s. ISBN: 978-80-7357-489-5.
- TAJANOVSKÝ, Ladislav. „*Velká deprese*“ v novodobých hospodářských dějinách. In: Holman, R.; Loužek, M.; Tajovský, L. (eds.). *Velká deprese: sborník textů*. Praha: CEP, 2004, 110 s. ISBN: 80-86547-38-8.
- TINDALL, George Brown a David E SHI. *Dějiny Spojených států*

*americký*ch. 4. opr. a dopl. vyd. Překlad Alena Faltýsková. Praha:
Lidové noviny, 2000, 921 s. Dějiny států. ISBN 80-710-6452-1.

- VOJÁČEK, Ladislav, SCHELLE, Karel a kolektiv. *Právní dějiny 2 : Státy západní Evropy a USA*. Brno: PF MU v Brně, 1999, 719 s. ISBN: 80-210-2073-3.

b) Cizojazyčná

- ATTARIAN, John. *Social Security: False Consciousness and Crisis*. [online]. New Brunswick: Transaction Publisher, 2002, 393 s. ISBN: 0-7658-0127-2. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=zBQ0BzYdtiUC&pg=PA116&dq=helvering+v.+davis&hl=cs&sa=X&ei=WjgTVdeRBITLaJz_gsgI&ved=0CCAQ6AEwAA#v=onepage&q=helvering%20v.%20davis&f=false
- BLAKEY, Roy G., BLAKEY, Gladys C., The Revenue Act of 1935. [online]. *The American Economic Review*, Vol. 25, No. 4 (Dec., 1935), Dostupné z: <http://www.jstor.org/stable/1807804>
- HALL, Kermit L edited. *The Oxford guide to United States Supreme Court decisions*. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press, 2000. 428 s. ISBN: 0-19-511883-9
- MCKENNA, Marian Cecilia. *Franklin Roosevelt and the Great Constitutional War: The Court-packing Crisis of 1937*. [online]. New York: Fordham University Press, 2002, 612 s. ISBN: 0823221547. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=oPBjQegx8ZIC&printsec=frontcover&hl=cs&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false
- MCKEEVER, Robert J. *The United States Supreme Court: A Political and Legal Analysis*. [online]. Manchester: Manchester University Press, 1997, 194 s. ISBN: 0-7190-4082-5 Dostupné z: <http://books.google.cz/books?id=oOHBAAAIAAJ&printsec=frontcover&hl=cs#v=onepage&q&f=false>

- MURPHY, Norman, TIMANUS, Chuck, REILLY, Don, edited. *The Supreme Court of the united states: Its Beginnings and Its Justices 1790-1991*, Washington, DC: Commission on the Bicentennial of the United States Constitution, 1992, 300 s.
- O'BRIEN, David M. *Storm center. The Supreme Court in american politics*. 3. vydání, New York: W. W. Norton & Company, 1993, 479 s. ISBN: 0-393-03521-2.
- OLSON, James S. *Historical Dictionary of the Great Depression, 1929-1940*. [online]. Westport: Greenwood press, 2001, 355 s. ISBN: 0-313-30618-4. Dostupné z: <https://books.google.cz/books?id=CDD1aGiJTkC&pg=PA3&dq=Agriculture+adjustment+act&hl=cs&sa=X&ei=E63sVIDYE4bcaqq3gsAP&ved=0CFMQ6AEwBw#v=onepage&q=Agriculture%20adjustment%20act&f=false>
- RAUCHWAY, Eric. *The Great Depression & the New Deal a very short introduction*. [online]. Oxford: Oxford University Press, 2008, 160 s. ISBN: 978-0-19-532634-5. Dostupné z: http://books.google.cz/books?id=JvKKjKL3nQcC&printsec=frontcover&hl=cs&source=gbs_atb#v=onepage&q&f=false
- SCHWARTZ, Bernard. *A History of the Supreme court*. New York: Oxford University Press, 1993, 465 s. ISBN: 0-19-508099-8.
- STEPHENS, Otis H. Jr., SCHEB, John M. *American Constitutional Law: Sources of Power and Restraint, Svazek 1*. [online]. 5. Vydání, Boston: Cengage Learning, 2001, 448 s. ISBN: 978-0495-91489-1. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=OSE9AAAAQBAJ&pg=PA43&dq=American+legislation+of+1935&hl=cs&sa=X&ei=_vbyVKXBIIPNPdqfgcAK&ved=0CEYQ6AEwBQ#v=onepage&q=American%20legislation%20of%201935&f=false

- VILE, John R., *Essential Supreme Court Decisions: Summaries of Leading Cases in U.S. Constitutional Law*. 15. vydání [online]. Maryland: Rowman & Littlefield Publishers, 2010, 572 s. ISBN: 978- 1442- 20385-3. Dostupné z: https://books.google.cz/books?id=nQO_AAAAQBAJ&printsec=frontcover&dq=Essential+Supreme+Court+Decisions:+Summaries+of+Leading+Cases+in+U.S+...&hl=cs&sa=X&ei=5TcTVfShI5L7aJrwgoAB&ved=0CCKQ6AEwAA#v=onepage&q&f=false
  - WHITESIDE, A.D. Progress of the national recovery administration. [online]. *National Association of Cost Accountants.NACA Bulletin (Pre-1986)*, Nov 15, 1933, vol. 15, no. 6. Dostupné z: <http://search.proquest.com.ez-proxy.svkpl.cz/docview/199146232/9804618569B742F9PQ/4?accountid=45047>
- c) Cizojazyčné novinové články
- Forced gold clause case. *The Gettysburg time*. [online]. 11. únor 1935, s. 2. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=2202&dat=19350211&id=zAcMAAAIIBAJ&sjid=Ef0FAAAIIBAJ&pg=2553,1411718&hl=en>
  - Sues on gold clause. *Lawrence Daily Journal-World*. [online]. 3. červenec 1935, Kansas, s. 2. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=2199&dat=19350703&id=rYhSAAAAIIBAJ&sjid=Fb4MAAAIIBAJ&pg=3714,2585974&hl=en>
  - Farm program is threatened in court test. *The Pittsburgh Press*. [online]. Pittsburg: Press Publishing Co., 28. srpen 1935, s. 7. [cit. 2015-03-21]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=1144&dat=19350828&id=9SEbAAAAIIBAJ&sjid=hksEAAAIIBAJ&pg=1365,4488204&hl=en>

- Laundry worker pleased she won court victory. *The Pittsburg press*. [online]. Pittsburg: Press Publishing Co., 30. březen 1937, s. 8. [cit. 2015-03-23]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=1144&dat=19370330&id=JCcbAAAAIIBAJ&sjid=C0wEAAAIAIBAJ&pg=4704,5748489&hl=en>
- Major Victory for New Deal on labor law – Hughes and Roberts Deliver Opinions Validating Act In Interstate Commerce. *Reading Eagl*. [online]. 12. duben 1937, s. 1 a 12. [cit. 2015-03-24]. Dostupné z: <https://news.google.com/newspapers?nid=1955&dat=19370412&id=VRoyAAAAIIBAJ&sjid=jeIFAAAIAIBAJ&pg=6002,2591866&hl=en>

2. Internetové stránky

a) judikatura Nejvyššího soudu USA v elektronické formě

- *Jusita*. [online]. Dostupné z: <http://www.justia.com/>

b) ostatní

- *Boundless*. [online]. Dostupné z: <https://www.boundless.com>
- *Findlaw*. [online]. Dostupné z: <http://www.supreme.findlaw.com>
- *Nalus.usoud*. [online]. Dostupné z: <http://www.nalus.usoud.cz>
- *National Labor Relation Board*. [online]. Dostupné z: <http://www.nlr.gov>
- *Office of the Historian*. [online]. Dostupné z: <https://www.history.state.gov>

- *Oyez.* [online]. Dostupné z:
<http://www.oyez.org/justices>
- *The free dictionary.* [online]. Dostupné z:
<http://www.encyclopedia.thefreedictionary.com>
- *United states Courts.* [online]. Dostupné z:
<http://www.uscourts.gov>
- *United States Senate.* [online]. Dostupné z:
<http://www.senate.gov>
- *U.S. Politics.* [online]. Dostupné z:
<http://www.uspolitics.about.com>

3. Judikatura

- *Schechter Poultry Corp. v. United States*, 295 U.S. 495
- *United States v. Butler et al.*, 297 U.S. 1
- *Carter v. Carter Coal Co.*, 298 U.S. 238
- *West Coast Hotel Co. v. Parrish*, 300 U.S. 379
- *N.L.R.B. v. Jones & Laughlin Steel Corporation*, 301 U.S. 1
- *Steward Machine Co. v. Davis*, 301 U. S. 548
- *Helvering et. al. v. Davis*, 301 U. S. 619
- *Home Building & Loan Association. v. Blaisdell* 290 U.S. 398
- *Nález Ústavního soudu České republiky Pl.ÚS 53/10*
- *Norman et al. v. Baltimore & Ohio Railroad Company* 294 U.S. 240.
- *Nortz v. United States*, 294 U.S. 317
- *Perry v. United States*, 294 U.S. 330

4. Právní přepisy

- Ústava Spojených států amerických